

Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

S prilogo

LETO XXVII © MISIJSKA MLADEŽ — VERI IN OMIKI © ŠTEV. 5

VSEBINA

V viharnih dneh — Don Bosko pripoveduje . . . — Ali si don Boskov sotrudnik? — Don Bosko ne mara — Iz naših misijonov — Katolicizem na Japonskem. — Mali Janežek in oltar — Drobne novice — Kotiček bivših gojencev — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Mladina prihaja v oratorij . . . — Bl. J. Bosko v cerkvi presv. Srca Jezusovega v Zagrebu — Rožni venec japonskih kristjanov — Vrvi, ki so se z njimi bičali stari jap. kristjani — Omladinski sal. dom v Zagrebu — Služabnik božji Dominik Savio — Predstojniki in gojenci salezijanskega konvikta v Zagrebu v šolskem letu 1930/31.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V oktobru: 1. 3, 2 — 2. 7, 26 — 3. 6, 9 — 4. 5, 22 — 5. 1, 24 — 6. 4, 15 — 7. 3, 11 — 8. 7, 10 — 9. 6, 31 — 10. 9, 8 — 11. 2, 5 — 12. 5, 1 — 13. 4, 29 — 14. 7, 24 — 15. 2, 21 — 16. 4, 12 — 17. 3, 6 — 18. 9, 17 — 19. 7, 16 — 20. 4, 23 — 21. 2, 14 — 22. 6, 4 — 23. 8, 20 — 24. 6, 28 — 25. 2, 7 — 26. 8, 19 — 27. 4, 13 — 28. 3, 27 — 29. 1, 18 — 30. 5, 3 — 31. 2, 25.

V novembru: 1. 6, 5 — 2. 4, 11 — 3. 7, 2 — 4. 9, 14 — 5. 6, 12 — 6. 7, 6 — 7. 6, 8 — 8. 9, 24 — 9. 4, 17 — 10. 6, 23 — 11. 1, 21 — 12. 6, 27 — 13. 9, 3 — 14. 4, 13 — 15. 7, 25 — 16. 9, 7 — 17. 6, 22 — 18. 4, 15 — 19. 6, 4 — 20. 1, 26 — 21. 5, 1 — 22. 4, 20 — 23. 4, 10 — 24. 8, 18 — 25. 4, 16 — 26. 9, 29 — 27. 2, 28 — 28. 4, 30 — 29. 2, 19 — 30. 6, 24 — 31. 7, 9.

NOVI ČASTILCI

21. 2, 14. — Krašna Marija — Slana Terezika — Mikunda Neža — Javoršek Marija — Banošek Marija.

UMRLI

Smrt je spet ugrabila nekaj dobrih sotrudnikov in sotrudnic, katere priporočamo v molitev. Ti so: Zmave Antonija, Sv. Frančišek Ksaverij — Turnar Štefan, Brezovica — Sečnik Marjana, Samotorici — Agnič Katarina, Kočevje — Geld Barbara, Mala Polana — Jazbec Ana, Ljubljana — Istenič Pepca, Dobrniče — Urbančič Terezija, Škofja Loka — Sušnik Tere-

zija, Mekinje — Kogej Marija, Idrija — But Micka, Gabrovce — Rednak Baltazar, Zavodna — Križan Jožef, Murski Zasadi — Marolt Marija, Sv. Gregor — Eržen Marija, Ostervrh — Polutnik Jožef, Prevorje — Bevc Katarina, Zagorje — Cigler Elizabeta, Sv. Pavel.

Naj počivajo v miru!

ODPUSTEK POSVEČENEGA DELA

Dne 6. junija 1922. je sv. oče Pij XI. dovolil avdijenco vrhovnemu predstojniku salezijanske družbe Filipu Rinaldiju ter podelil sledečo izredno milost:

Kadarkoli Salezijanci, Hčere Marije Pomočnice, salezijanski gojenci, sotrudniki in sotrudnice združijo z delom katerikoli vzdihljeji (n. pr. Jezus! — Marija! — Moj Jezus, usmiljenje! — Moj Bog in moje vse! in podobno), zadobe vsakikrat odpustek 400 dni, enkrat na dan pa popolni odpustek.

Dragoceni odpustek naj nas vzpodbuja, da se bomo marljivo posluževali vzdih-

ljejev. S tem bomo posnemali blaženega Janeza Boska, ki je s pogostno mislijo na Boga posvečeval svoja opravila.

Kaj se zahteva

Za zadobitev teh odpustkov je potrebno troje:

1. *Posvečujoča milost božja*, to je: biti moramo brez smrtnega greha. —

2. *Predpisano opravilo*, to je: pobožni vzdihljeji, združeni z delom.

3. *Namen doseči odpustke*. Namen se lahko obudi za ves dan že zjutraj.

DAJ MI DUŠE **DRUGO VZEMI**

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1931

LETO XXVII. SEPTEMBER — OKTOBER

ŠT. 5

V viharnih dneh

1. avgusta se slavi v Rimu poseben praznik: Vezi sv. Petra. Kdorkoli se tište dni mudi doli, pohiti v cerkev, ki nosi ime sv. Petra v okovih, da poljubi verige, v katere je dal Herod vkleniti prvaka apostolov, da ga potem Judom na ljubo da umoriti kakor je umoril sv. Jakoba. Toda angel ga mimo močne straže odpelje na varno. Sovražniki Kristusovega imena pa še niso dali miru in so ga zasledovali še dalje, misleč, da bo s poglavarjem padlo tudi krščanstvo nalik svetnih držav. Ko pade vladar, se država razsuje kakor razsušena posoda, raz katere pade obroč.

Čudno, da ne marajo razumeti starega Gamalijela, ki je modro dejal: Če je to delo človeško, bo samo razpadlo, če pa je božje, so pa zaman vsa prizadevanja, da ga ugonobe. Zgodovina stoletij pa tudi današnjih dni jasno priča, da se katoliška Cerkev ne umakne nobeni sili, ko gre za njen nauk, ki kaže pot narodom skozi stoletja. Pred nasilnikom ona glave nikdar ne sklone, ker ve, da so tudi navidezni velikani le revni črviči pred vsemogočnostjo Onega, v čigar imenu Cerkev nastopa.

Zadnji časi so kazali, da se Cerkvi jasni obzorje, ker so jo začeli priznavati vedno bolj, pa še zadoščenje so ji dali za krivice in žalitve. Države so sklepale konkordate s papežem in stopale z njim

v prijateljske odnošaje. Toda to je bil le mir pred nevihto. Začela so se krvava preganjanja po vsem svetu; prednjačila je boljševiška Rusija, potem Mehika, zadnji čas Spanija in na koncu kakor bi še bolečin očetovskemu srcu ne bilo dosti, izneverila se je prav tista država, ki ima od papeža vse in ki brez njega ni nič.

Odkod so se pripodili ti viharji nad razvijajočo se Kristosovo Cerkev? Odkod? Kaj ni bilo vedno dosti črnih duš, ki so se dvigale proti Cerkvi? Vedno je bilo dosti prevzelnežev, ki niso hoteli priznati Boga za očeta in Cerkve za mater. In kaj so Cerkvi zaškodili? Iz vseh borb prihaja pomlajena, prerobjena, pripravljena, pa tudi sposobna da popelje vse, ki so „dobre volje“, tja, kjer ni viharjev, kjer Kristus vlada. Neustrašeno čuva čisti Kristusov nauk in se samozavestno bori z vragom v kakršnikoli obliki se pokaže, ali kot novinarski članek ali v Iraku iz framasonskih lož ali kot razdivjana masa, ki so jo prežela boljševiška prevratna načela. Toda nič ne more zastreti sijaja papeštva, kajti papež ostane za vsako krščansko dušo tista moralna sila, ki brani božjo stvar in svobodo vesti ter resnico proti vsakemu nasilniku. Framasonska loža se utegne veseliti, da ji je uspelo zopet škodovati Cerkvi in jo pustošiti. Z zadovoljnostjo si mane ro-

ke in s ponosom gleda na rdečo, bolje: okrvavljeno Rusijo, Španijo, Litvo in celo v osrčje katolicizma v Italijo, kako se podira, kar je krščanskega in kako se vračajo poganski časi. Toda vse to ne more in ne bo moglo ugasiti ljubezni v srcih vernih, vdanih sv. očetu. Pregarjanja ljubezen še bolj razvne-majo in voljo krepijo, da je pripravlje-na na vse, pa tudi na smrt, saj se ven-dar vsak kristjan zaveda, da je bila kri mučencev seme novih kristjanov; bila je in bo!

Prav sedaj so oči vseh obrnjene tja doli v Vatikan, tja, kjer sveti Oče trpi, moli in dela. Katoličani iz vsega sveta mu po vrsti izražajo sinovsko vdanost in zvestobo. Vse navdaja le ena misel, da mora dobra stvar zmagati pa naj bi zmaga zahtevala tudi velikih žrtev. Tu gre za najdragocenejše — za vero, za njo pa se vse žrtvuje.

IN ZA MLADINO GRE

V tej veri, ki nosi narodom blago-stanje in srečo, hoče veliki papež Pij XI. vzgojiti mladino, nado Cerkve in naro-dov, to izbrano čredico Kristusovo. To so ovčice najmilejše božjemu Srcu; ov-čič pa ni izročil volkovom, ampak do-bre mu pastirju — svojemu namestniku Petru in naslednikom. Ti imajo torej dolžnost, da jo čuvajo pred grabežlji-vimi volkovi. Saj niso najemniki, da bi bežali, ampak vselej dobri pastirji. Pa-pež se je danes postavil v bran za mla-dino, na katero se božje oko s posebno ljubeznijo ozira, kakor se je nekdam, ta-krat, ko se je Zveličar naslajal ob otroških nedolžnih pogledih in je te nedol-žne otročiče prižemal na svoje božje Srce ter jim obetal nebeško kraljestvo. To mladino izroča v posebno varstvo pastirjem ter preti s strašnim gorje ti-stim, ki pohujšajo tudi enega teh malih. Papež hoče ob Kristusovi ljubezni, v globoki veri vzgojiti mladino v blagor-nji sami, Cerkvi in domovini. Želi, da pride božje kraljestvo med ljudi, kjer naj bi vladala ljubezen, poštenost in pravičnost, potem pa ne bi bilo treba „izdajalcem“ streljati v hrbet.

Lansko leto je sveti Oče napisal pre-lepo okrožnico o vzgoji mladine. Ves

svet jo je hvalil, toda sprejel ni očeto-vih naukov in svaril. Marsikatera dr-žava je uvidela celo nevarnost, češ, da hoče Cerkev mladino iztrgati državi in jo vzgojiti po svoje. Temne sile nikdar ne spe. Po svojih zvestih mogoteih so izdale naredbe in ustanovile društva, ki naj bi mladino veri in Cerkvi odtu-jila. In vnel se je ljut boj. Razburkale so se strasti in šle preko držav kakor strašno valovje. Toda Kristusov čolnar se ne straši razburkanega valovja, mir-no vozi naprej, ker si je svest zmage. Vihar bo potihnil, valovje se bo poleglo in bo zagrnilo vso vojsko, ki preganja božje ljudstvo, kakor je zagrnilo nekdam Egipčane s Faraonom vred in Rdečem morju. Izbran Kristusov narod pa bo šel varno pod vodstvom novega Mojzesa — Kristusovega namestnika proti obljub-ljeni deželi.

KULTURA, KI SE VRAČA V POGAN-STVO

Boj proti katoliški Cerkvi ne pomeni nič drugega kot strašno nazadovanje. Saj se vrača v čase Nerona, Decija, Di-joklecijana, ko je kultura bila na mno-go nižji stopnji kot je danes. Vrača se v čase katakomb, ko so se kristjani v podzemskih rovih sestajali na skupne molitve ter se pripravljali na mučeni-štvo. Prvi mučenci počivajo že dolgo v miru božjem, toda zdi se, da danes vstaja novi rod mučencev. Počenši od krvavih dni v Mehiki pa do danes se je prelilo sila krščanske krvi. Koliko jih je dalo življenje za sveto vero!

In kdo so voditelji nove lažikulture? To je framasonstvo, v kakršnikoli ob-liko se javlja: komunizma, boljševizma, pa magari i fašizma.

OSOVRAŽENA NEVESTA

Kitajec Tun - An - Wu v svojih Raz-mišljanjih deli Evropo na tri Evrope: Rdečo, črno in pisano. „Rdeča je komu-nistična Evropa, črna je katoliška, pi-sana pa vse drugo.

Črna Evropa je katoliška Evropa. Ena glava, ena misel in en cilj jo ozna-čuje. Nespremenljiva je na znotraj, močna na zunaj, da že stoletjem klu-buje, toda nespametni Evropejci je ne

znajo ceniti. O, ko bi na Kitajskem kaj takega imeli! Mi bi jo drugače cenili!“

Čudno nasprotje! Saj je vendar vsakemu znano in skoro dve tisočletji že nepobitno dokazujeta, da je Cerkev in njen glavar papež vselej srečno posegal v usodo narodov in nosil prosveto, znanost, kulturo. Da torej Cerkev, papeža preganjajo, je jasen dokaz zastoja na polju duhovne in duševne kulture. Evropa je bolna, huda mrzlica jo stresa, ker je zastrupljena po prevratnih boljševiskih in poganskih načelih. Kdo jo bo ozdravil? Ali fašistične lažne metode in prazne visokoleteče besede, ali boljševiska agitacija? Za njo je samo eno zdravilo: Duh krščanstva, ki je duh ljubezni do bližnjega in duh premagovanja grde sebičnosti. Nositeljica tega duha pa je Cerkev oziroma njen poglavar rimski papež.

Toda težki časi so nastopili za Očeta vseh vernih, za papeža. Njegovo Cerkev povsod preganjajo, njegove duhovnike morijo in zapirajo, poslanike izganjajo. Še celo tisti sinovi, ki bi mu morali biti najbolj hvaležni, še ti so ga izdajalsko napadli. On pa naj bi molčal? Kako bi mogel molčati, ko mu pa razdirajo njegovo kraljestvo med vernimi? Užaljen radi nesramnega nasilja, je takole dejal: „Nič ne more zabraniti rimskemu škofu, da ne dvigne svojega glasu. *Od nas se more zahtevati, da damo življenje, toda da bi molčali, tega nikdar!*“

Ali nam ob tej stiski našega najviš-

jega pastirja ne prihajajo v spomin tisti dnevi, ko je bil sv. Peter ujet in uklenjen v ječi? Sveto pismo pravi, da je vsa Cerkev neprestano zanj k Bogu molila.

Vsa Cerkev tudi danes sočustvuje s svojim dobrim pastirjem in ga pomiluje v težkih dneh. Tudi danes se morajo dvigati molitve vernih k Bogu, da reši svojega služabnika, ki ga je postavil, da čuva njegova jagnjeta in pase njegove ovce.

Ko je Pij IX. bil v podobni stiski ter se je moral umakniti v Gaeto, tedaj je veliki ljubitelj papežev bl. Bosko naročal svojim gojencem, zlasti pa še svojim duhovnim sinovom, naj molijo za papeža in mu z molitvijo pomagajo v težkem prognanstvu. Ako bi don Bosko danes živel, ali bi se ne obrnil na nas ter nam naročal naj molimo za papeža, da se mu vrnejo lepši dnevi svobode, da bo mogel zopet v Kristusovi ljubezni zavladati nad vesoljnim svetom.

Ni dvoma, da smo tudi mi iskreno navezani na svojega Očeta papeža in mu srčno vdani. Če je tako, tedaj naj ne mine priložnost, da za papeža, za svobodo Cerkve izmolimo toplo molitev k Onemu, v čigar rokah je usoda njegove Cerkve pa tudi usoda mogotcev, ki preganjajo njegovega namestnika, rimskega papeža.

Naj bi se kdaj tudi o nas, današnjih vernikih bralo, kakor se bere o prvih kristjanih, da so brez prestanka molili za Petra — za papeža.

Don Bosko pripoveduje . . .

V sanjah sem videl velik Marijin oltar, ki je bil sijajno okrašen. Oltarju se je bližala cela vrsta dečkov iz Oratorija. Peli so Marijine pesmi, a njih glasovi se niso ujemali. Mnogi so res lepo peli, toda nekateri izmed njih so bili preglasni, nekateri pa pretihí. Drugí spet so bili hripavi, tako, da je njihov razkav glas kar rezal ušesa. Nekateri so molče zapuščali vrsto in od dolgega časa zehali, drugi so se dregali s komolci, si mežikali in se smejali.

Vsak izmed dečkov je imel v rokah šopek cvetlic. Prišli so, da jih položijo pred Marijine noge. Šopki so bili zelo različni. V nekaterih so rdele dišeče vrtnice, v dru-

gih ljubeznivi nageljčki, v tretjih skromne vijolice, v četrtilh mamljive lilije. Bili pa so še drugi dečki, ki so prinesli Mariji drugačne darove: kakšen je držal v roki prešičjo glavo, kakšen mačka, kakšen krastačo, kakšen zajca, kakšen jagnje in druga slična darila.

Pri oltarju je stal krasen mladenič. Bil je morda angel varuh našega oratorija. Ko so dečki dospeli do njega, je iz njihovih rok sprejemal darila in jih polagal na oltar. Prvi so šli mimo mladeniča tisti, ki so nosili v rokah dehteče šopke. Angel jih je sprejel in položil na oltar. Za njimi so prišli drugi in ponudili svoj šopek. Angel ga je vzel, ga pogledal in iztrgal iz

njega ovenele cvetke in očiščenega položil na oltar. Prav tako se je zgodilo tistim, ki so imeli obledele cvetove v svojem šopku, ali pa so med rožami skrivali trnje in žeblje. Angel je vse to odstranil in šele potem šopek postavil k Mariji.

Nato je prišel na vrsto tisti, ki je nosil prasičjo glavo. Angel mu je rekel: „Kako si drzneš priti sem s to grdobijo? Ali ne veš, kaj prasec pomeni? Prasec je znak nečistosti. Kaj naj bo Marija vesela tvojega daru? Pojdi, nisi vreden, da stojiš pred Marijinim obličjem.“

Za njim so se približali tisti z mačkom. „Kaj vas ni sram, da takšne darove prinašate Mariji? Veste li, kaj maček pomeni? Pomeni tatvino. Tatje so tisti, ki tovarišem jemljejo denar, knjige, obleko, tatje so in snedeži, ki doma izmikajo jestvine, tatje, ki nalašč trgajo obleko, ki zapravljajo očetov denar s tem, ker se slabo in leno učijo.“ In angel jih je spodil izpred oltarja.

Prišli so tisti s krastačami. Angel jih je z ogorčenjem zavrnil: „Kra-
stače pomenijo pohujšanje. In vi jih hočete darovati Mariji? Proč odtod!“

Zdaj se je približalo nekaj takih, ki so imeli oster nož zasajen v srcu.

Tem je angel rekel: „Ta nož v srcu pomeni božje rope. Vaša duša je mrtva. Če bi ne bil Bog z vami posebno usmiljen, bi bili vi že davno pogubljeni. Ako ljubite življenje, dajte, za božjo voljo, potegnite nož iz srca, dokler še utegnete.“ Tudi ti so se odstranili.

Nato so se približali še ostali dečki in oddali darove angelu. Ko je bilo vse končano, je angel tiste, katerih darila je sprejel, lepo razvrstil okrog oltarja. Hudobni pa so od daleč stali in gledali; in teh je bilo veliko več, kakor sem si mislil.

Tedaj sta se izza oltarja pokazala dva angela, nesoča vsak svoj jerbas, zvrhan prekrasnih venčkov, spletenih iz najlepših vrtnic, ki so simbol nesmrtnosti. Angel varih je z njimi ovenčal vse dečke, ki so stali pred oltarjem. In kar je vredno opombe, je to, da so bili med dečki tudi taki, ki jih nisem nikoli videl.

Zdaj se je zgodilo nekaj posebnega. Med dečki so bili tudi taki, ki so bili po naravi prav nelepi, grdi in odvrtni. In prav te je angel najlepše ovenčal. To je znamenje, da se je za grdo zunanostjo skrivala čista in nedolžna duša. Tudi mnoge druge je odlikoval radi iste čednosti,

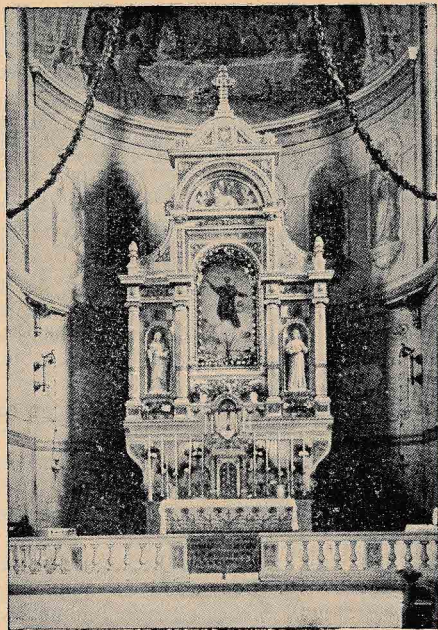
Mladina prihaja v oratorij . . .

vendar njihovi venčki niso bili tako sijajni. Mnogo pa jih je bilo, ki so se odlikovali v pokorščini, ponižnosti, ljubezni do Boga in do bližnjega in v drugih čednostih. Vse je angel ovenčal po zaslugi: čim lepša je bila čednost, tem lepši je bil tudi venček.

In jim je angel rekel: „Marijina želja je bila, da sem vas ovenčal s tako lepo dehtečimi rožami. Opominjam pa vas: zvesto jih čuvajte, pazite nanje, da vam jih kdo ne ukrade. Ponižnost, pokorščina in sveta nedolžnost so tri sredstva, tri čednosti, s katerimi boste vence nesmrtnosti lahko obvarovali pred ovenelostjo in trohno. Marija vas bo imela rada in bo vaša mati vse dotlej, dokler boste hodili po njenih potih. Po smrti pa vas bo v nebesih še z neskončno lepšimi kronami evenčala.“

Naslednji večer je don Bosko h gornjim sanjam povedal še tole.

Vsak izmed dečkov je prinesel Mariji Devici v dar šopek cvetlic, ki so bile prav raznovrstne. Toda skoraj v vsakem šopku se je skrivalo trnje, o katerem sem zvedel, da pomenja nepokorščino: da ima kdo pri sebi denar brez dovoljenja in ga ne

*Bl. J. Bosko v cerkvi presv. Srca Jezusovega
v Zagrebu*

izroči predstojniku, kakor treba; da potegne predstojnika in mu reče, da pojde tja, gre pa drugam; da se mu zjutraj ne ljubi urno vstati; da vrti jeziček, kadar bi bilo treba molčati; da si izposojuje knjige, ne da bi jih pokazal predstojniku; da pod roko dobiva in oddaja pisma: vse to je trnje pognalo v šopke.

Pa me bo kdo vprašal: „Ali je že vsak prestopek hišnega reda, vsaka nopokorščina greh?“ Premišljeval sem in prišel do prepričanja, da je greh. Ne bom rekel, da smrten, ampak greh je le. — Še vedno ne bo kdo zadovoljen in mi bo oponesel: „V božji postavi nikjer ne beremo, da bi se morali pokoriti hišnemu redu.“ Poslušajte: božja zapoved je: Spoštuj očeta in mater! Te besede obsegajo tudi tiste, ki starše nadomeščajo. Pa tudi sveti Pavel nas uči, da moramo biti poslušni svojim poglavarjem.

Nekateri so imeli med svojimi cvetkami tudi žeblje, ki so z njimi Kristusa pribili na križ. Vprašujete, kako! Z malenkostmi so začeli in potem so prišle velike stvari. Zahoče se morda komu po denarju, da bi napasel svoje muhe; začne svojevoljno razpolagati z denarjem vzlic prepovedi predstojnikov; potem polagoma prodaja svoje šolske knjige in nazadnje se loti tuje lastnine in krade, krade... Kakšen

drugi čuti v grlu sušo, diši mu vino in: Dajmo ga, zakaj pa imamo denar! Dovolj si preveč in pade v smrtni greh... Tako so prišli v one šopke žeblje, ki so križali našega Zveličarja; saj pravi sv. Pavel, da s smrtnim grehom Sina božjega znova križamo.

Mnogi dečki so imeli v svojih šopkih cvetke, že vse evele in obledele in nevonljive. Ovele in obledele pomenijo dobra dela, ki so jih storili v smrtnem grehu in ki jim niso prinisle nobenega zaslужenja. Nevonljive cvetke pa so tista dobra dela, ki so jih storili iz ljudskih ozirov, da bi zadostili svoji častihlepnosti, ali pa samo zato, da bi bili všeč svojim predstojnikom. Zato jih je angel pokaral, iztrgal iz njihovega šopka pokvarjeno cvetje in le tisto, ki je bilo še lepo in dehteče, položil na Marijin oltar.

ALI SIDON BOSKOV SOTRUDNIK?

Bl. Janez Bosko je apostol naših časov, poslan od Boga, da bi klical svetu, da je le ena reč na tem svetu neobhodno potrebna: *Rešiti dušo*.

S tem duhom hoče bl. Janez Bosko navdati krščanska ljudstva in zato kliče vse na *delo za zveličanje duš*.

Zato pomisli tole:

Ali si istega duha kot don Bosko, ali si njegov sodružnik?

Ali se trudiš, kot pravi Kristusov apostol, da bi v družini, v šoli, v delavnici, v uradu vladala načela sv. evangelija? — Koga si že pridobil za Boga, za Kristusovo kraljestvo, ali si vsaj skušal pridobiti?

Ali imaš skrb za mladino, izpostavljeno tolikim nevarnostim? Ali pa ti je vseeno, kako se vzgaja mladina, ki je najdražja božjemu Srcu, ki je zaklad sv. Cerkve, up naroda in države? Za mladino se trgajo dobri in hudobni, za njo se bije boj med Bogom in pekлом. Na kateri strani je mladina? Ali to nič ne briga tebe, ki praviš, da si veren katoličan?

Ali si že kaj storil za duhovske poklice? Kako podpiraš zavode, kjer se mladina pripravlja na božjo službo in apostolsko delovanje?

Ali ljubiš sv. očeta papeža? Moliš zanj? Mu li izkazuješ neomejeno vdanost, spoštovanje in pokorščino?

Ali širiš dobre knjige in časopise?

Ali moliš za zveličanje duš?

Premisli ta vprašanja, ki vsebujejo poglavitne dolžnosti salezijanskega sodružnika.

Don Bosko ne mara

Modrijan je rekel, da visoke misli prihajajo iz srca. Tudi človeški razum prihaja iz srca, vsaj v prvi mladosti, ko deček sodi kot mati, pozneje kot oče, še bolj pozneje kot učitelj, ki ljubi. Pravo razsodstvo si človek pridobi šele nazadnje, če si jo sploh pridobi. Veliko starčkov s sivo glavo se smatra za modrijane, vendar še ne poznajo prave razsodnosti.

— Pepček, — pravi Milka bratcu, — ne hodi tjakaj. — Zakaj ne? — Ker mama ne pustijo.

— Zakaj, vprašam Julija, zakaj ne greš danes v vrt? — Ker mama niso zadovoljni.

— Ivanček, ali boš šel danes v gledišče? — Ne, oče so rekli, da ni umestno.

— In ti Štefanček, ali boš kupil ono knjigo? — Gospod učitelj so svetovali, naj kupim rajši drugo bolj koristno.

Vprašajte otroke, zakaj tega ali onega ne storijo, in videli boste, da se vsikdar ravnajo po želji tistih, katere ljubijo; — njih razsodnost prihaja iz srca.

Torej?

Pridobimo si otrokovo srce in naše misli bodo njegove misli. Ker deček dela, kakor misli, bomo gospodarji njegovih del.

Posnemanja vreden v tej umetnosti je bil naš ustanovnik bl. Janez Bosko. Poslušajte!

V salezijanski oratorij v Turin je prihajal deček Petiva. Imel je angelski glas in toliko nežnost in spretnost v petju, da se je učitelj Rossi vsikdar zagotovil, da ga bo imel v zboru, kadar je moral javno nastopati.

Nekoč ga povabi v kraljevo gledišče, da bi pel Rossinov „Stabat mater“, pravo novost turinskemu mestu. Petiva vesel kakor ptič, sprejme prošnjo.

Don Bosko je zvedel. Videl je nevarnost, kateri se izpostavi nedolžni deček, zato ga pokliče k sebi in ljubeznivo vpraša: „Ali res hočeš iti v gledišče?“

— Da! Gospod Rossi mi je obljubil, da mi bo dobro plačal. In potem, koliko lepega bom videl v gledišču.

— Pa ne veš, da don Bosko ni zadovoljen?

Ta beseda je bila mrzla kaplja, ki je ugasila vse navdušenje. Petiva je zalila rdečica; osramočen in s povešenimi očmi je bojazljivo odgovoril: „Jaz nisem vedel.“

In je odšel.

Med tovariši se je raznesel glas, da bo Petiva pel v kraljevem gledišču. Ko so zvedeli, da ga je don Bosko poklical, so ga čakali pred hišo, radovedni, kaj mu bo don Bosko povedal.

— Kaj ti je rekel don Bosko? so ga radovedno vpraševali.

— Ne bom šel več v gledišče, ker don Bosko ne mara; to je vse.

— Kako? Saj si obljubil; si dolžan; kaj bo rekel učitelj?

— Ne vem, toda don Bosko ne mara.

— Moraš iti. Boš dobil lepo plačilo, pridobil si boš čast in koliko lepega boš videl, celo kralj bo navzoč.

— Če pa don Bosko ne mara.

Zastonj je Rossi pričakoval Petivo, ko se je približala ura predstave. Pošlje ponj, ga prosi, mu obljublja najlepše darove, toda Petiva ne odgovori drugega, kakor: „Don Bosko ne mara“, in se ne gane. Pridejo še drugi, ga silijo, mu dokazujejo, toda „Don Bosko ne mara“ premaga vse; — Petiva ne gre in ni nikdar šel.

— Vi ste oropali zbor najlepšega glasu, reče marsikdo don Bosku.

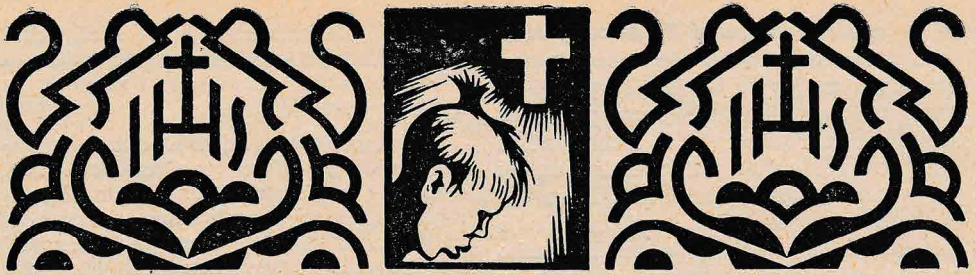
— Morda, toda ohranil sem nedolžnost, in Bog bo poplašal.

Malo let pozneje je nedolžni Petiva oblekel duhovsko obleko. Ohranil je angelski glas in ga posvetil pobožnim pesmim. Postal je vzgleden novinc in je umrl mlad, zahvaljujoč don Boska, da ga ni pustil v gledišče.

O dragi tovariši, če si bomo znali pridobiti ljubezen otrok tako, da bodo rekli: „ne maram storiti, ker učitelj ne mara“, naši dečki bodo rešeni. Prosimo don Boska, da nas nauči to umetnost.

„Sredstva, ki varujejo dragocen zaklad sv. čistosti, so: pogostna sv. spoved in sv. obhajilo, natančno izpolnjevanja spovednikovih nasvetov, beg pred lenobo, mr-tvičenje vseh telesnih čutov pogostni obiski Jezusu v presu. Rešnjem Telesu in zdihljaji k Mariji in sv. Jožefu.“

Bl. Janez Bosko.

IZ NAŠIH MISIJONOV

Katolicizem na Japonskem

Večkrat smo že omenili v našem Vestniku, kako lepo se razvija katoliška vera na Japonskem. Upamo, da bodo naši čitatelji zadovoljni, če jim podamo nekaj podatkov iz zgodovine japonske cerkve in njenih junaških vernikov.

ZACETEK. SV. FRANCISEK KSAVERIJ

Zgodovina Kristusove cerkve na Japonskem se začenja pred približno 400 leti. Od začetka imamo krasno sliko razvoja in gorečnosti, na kar sledijo časi preganjanja in mučeništva nič manj slavni, kot v prvih časih krščanstva.

Sv. Frančišek, apostol Indije, je prvi prinesel krščansko blagovest na Japonsko l. 1548., ko se je izkrcał v Kagošima z dvema drugima jezuitoma in dvema spreobrnjenima Japoncema, ki jih je bil krstil že v Goa. Sv. Frančišek ni dosegel na Japonskem tako obilnih uspehov, kot v Indiji. Vendar je čutil do Japoncev veliko ljubezen, kar spoznamo iz enega njegovih pisem, kjer pravi, da po njegovem mnenju ni na svetu poganskega naroda, ki bi imel toliko prirodne srčne dobrote kot Japonci.

Sv. Frančišek je zapustil Japonsko l. 1551., potem ko je spreobrnil okoli tisoč duš. V naslednjih petdesetih letih imamo tu sijajen razvoj misijona. Prišli so na delo številni jezuitski misijonarji, duhovniki in lajiki. L. 1597. so našli že okrog tristo tisoč kristjanov. Mesto Magasaki je postalo središče krščanskega življenja. Veliko spreobrnjencev je bilo tudi iz visokih krogov, nekaj celo iz cesarske družine.

PREGANJANJA

Preganjnje je začel Hideyoši, ki je mislil, da so misijonarji tajni vohuni, poslani od evropskih vladarjev, da bi na Japonskem zanetili vstajo. To preganjanje

je doseglo vrhunec 5. februarja 1592., ko je bilo v Magasaki križanih 6 očetov frančiškanov, 15 japonskih tretjerednikov, trije jezuitje in dva strežnika.

Po Hideyošijevi smrti je imela Cerkev nekaj časa mir. V začetku 17. stoletja je bilo že milijon osem sto tisoč kristjanov.

Nova doba preganjanj se prične l. 1617. in traja okoli 20 let. Teško je najti v zgodovini sv. cerkve preganjanje, ki bi bilo podobno temu z ozirom na grozodejstva, strašne muke in junaško vztrajnost mučenicov. Samo v teh dvajsetih letih so mučili okrog tristo tisoč krščanskih Japoncev in dvesto misijonarjev. V Simabari so na enkrat pobili štirideset tisoč mož, žen in otrok. V celem cesarstvu je bila razglašena naredba, ki pod smrtno kaznijo zabranjuje spoznavati Kristusovo vero. V tem razglasu beremo med drugimi tudi ta stavek: „Dokler bo solnce ogrevalo ta kraj, naj si noben kristjan ne drzne stopiti na japonsko zemljo. Naj bo znano vsem, če bi tudi sam španski kralj, (ki je bil takrat najmočnejši vladar na svetu) ali pa Bog kristjanov ali pa veliki Bog vseh ljudi prekršil to prepoved, bo s smrtjo plačal svojo predrznost.“ — Ta razglas je ohranil svojo moč nad dvesto let in ves ta čas je Japonska zaprta tujcem in smrtna tihota vlada nad tamošnjo katoliško cerkvijo. Ali je vihar vse uničil?

DVESTO LET BREZ DUHOVNIKOV

Boljši časi so se začeli, ko je l. 1854. Japonska sklenila pogodbo s Severno Ameriko, in so se začele tudi z evropskimi državami drugačni odnošaji. Tedaj je bil poverjen misijon na Japonskem pariški družbi za vnanje misijone, ki je odprla svojo postojanko v Magasaki l. 1865. Kako veseli in iznenadeni so bili misijonarji, ko

se je zglasila pri patru Petitjeanu, voditelju misijona, skupina Japoncev in mu sporočila, da živi v okolici Magasaki še okrog petdeset tisoč kristjanov, potomcev nekdanjih mučenicov, ki so skozi dvesto let, brez duhovnika, vzljic stalni smrtni nevarnosti zvesto ohranili Kristusovo vero. Toda verske svobode še ni bilo. Ko je namreč vlada zvedela za to krščansko občino, je mnoge kristjane preselila v druge kraje, mnoge je dala usmrtiti, okrog dvatisoč pa jih je umrlo po ječah. Pregarjanje je nehalo popolnoma šele l. 1873. Iz pogovora s temi potomci nekdanjih krščanskim mučenicom je P. Petitjean zvedel tele podrobnosti o načinu misijonskega delovanja sv. Frančiška Ksaverija.

POBOŽNE VAJE PRVIH JAPONSKIH KRISTJANOV

Sv. Frančišek Ksaverij je s svojim preročkim duhom nemara slutil, da bodo prišli nad japonsko cerkev strašni časi krutega pregarjanja. Zato si je izbral pri svojem misijonskem delu čisto poseben način. Organiziral je japonske kristjane po vzoru starih krščanskih cerkvenih občin. Posebno je skušal vtisniti globoko v srce svojim japonskim kristjanom te tri temeljne točke: Molitev, pobožnost do Marije in vdanost in ljubezen do papeža. V dolgi dobi krutega pregarjanja je izginila z japonske zemlje vsaka sled katoliških cerkva, samostanov, križev in kapelic; a neizbrisno so se ohranili v sredi pregarjanih kristjanov ti trije nasveti svetega Frančiška Ksaverija.

Molitve. Prvi kristjani so se v Rimu skrivaj zbirali v hišah rimskih matron ali v katakombah. Tudi japonski kristjani so v dobi pregarjanj opravljali skupne molitve, ki jih je vodil *'voditelj molitve.'* Njegova dolžnost je bila, da so se molitve ohranile vedno enake in nepokvarjene. Službo predmolilca je vpeljal že sv. Frančišek. K skupni molitvi so se zbirali vsako nedeljo in sicer vedno v drugi hiši. Da bi ne vzbujali pozornosti, so te sestanke imenovali Čabi — čajanka. Razen tega so postavili na ulici in pred vhomom dva zanesljiva moža, ki sta dala znak, kakor hitro se je bližala hiši sumljiva oseba. Na to znamenje so zbrani kristjani molčali in so začeli svoje molitve šele takrat, ko so zaslišali drugo znamenje, nevarnost je minila. Opravljali so skupno tele molitve: *K o n h i t e o r u* (confiteor — kesanje), *P a t e r u n o s t e r u* — Oče naš, *A b e M a r i a* — Zdrava Marija, *S a r v e r e g i n a* — Pozdravljena,

Kraljica, M a r i a n o r o s a r i o — sveti rožni venec, *A n g e l u s* — Angel Gospodov in molitev, ki jo je sestavil sv. Frančišek za spreobrnjenje Japoncev.

Pobožnost do Marije. O starih japonskih kristjanih lahko ponovimo, kar pravi evangelij o apostolih in učencih Gospodovih: „Vsi ti so enodušno vztrajali v molitvi... z Marijo, materjo Jezusovo.“ Pobožnost do Matere božje je bila tako globoko ukoreninjena v japonskih krist-

Rožni venec japonskih kristjanov

janih, da je pregarjanja niso mogla iztebiti. Nasprotno, največ tolažbe in moči so dobili ravno ob starih slikah presvete Bogorodice, ki so jih skrivali pred sovražniki, kot najdražji zaklad. In ko je po več nego dve sto letih prišel prvi katoliški misijonar P. Petitjean na Japonsko, so ga kristjani prosili, naj jim pove kaj o Jezusu in Sveti Mariji.

Vdanost in ljubezen do papeža.

Sv. Frančišek je menda slutil, da bo protestantizem, ki se je takrat širil po Evropi in ki zamuje rimskega papeža, prišel kdaj tudi na Japonsko. Zato je hotel poglobiti v svojih japonskih kristjanih ljubezen in spoštovanje do namestnika Kristusovega. Ta opomin je ostal tako živ v sredi japonskih kristjanov, da se je med njimi ohranila nepopačena celo beseda „Roma — Rim,“ ime papeževe prestolice. In ko so prišli k misijonarju P. Petitjeanu zastopniki japonskih kristjanov, so se hoteli najprej prepričati, če je res katoličan, če pozna papeža. Vprašali so ga: „Ali poznaš kneza in učitelja prave vere, ki so nam o njemu govorili naši očetje in ki prebiva v mestu na zapadu, ki se imenuje Roma?“ Ko so zvedeli, da je vprav rimski papež poslal misijonarja, so padli vsi predsodki in razodeli so mu brez strahu, koliko kristjanov je v okolici Magasaki in kje se nahajajo.

Cerkveni prazniki. Ko je sv. Frančišek

oznanjal Japoncem sveto vero, ni imel še primernih izrazov za resnice in skrivnosti naše sv. vere. Zato se je posluževal latinskih in tudi španskih izrazov. Ti izrazi so ostali v rabi do najnovejšega časa, ko so jih nadomestili z japonskimi. Poslušajmo, kaj so pripovedovali ginjenemu patru Petitjeanu japonski kristjani o svojih praznikih. „Petindvajseti dan zimskega meseca obhajamo rojstvo Kristusa Gospoda in sicer so nam rekli, da je bil rojen o polnoči v hlevu... Vsako leto imamo tudi postni čas, ki ga imenujemo KvarEZi-ma; zadnje štiri dni pa se postimo tako strogo, da nam naši sosedje pravijo, da smo vsako pomlad bledi in suhi. Praznujemo tudi Pasuka (pasqua — Veliko noč), ko se spominjamo trpljenja in vstajenja Gospoda Jezusa.“

V krajih, kjer ni bila številna krščanska občina, je poseben sel vsako leto naznanil, kdaj se prične postni čas in kdaj se obhaja Velika noč.

Zakramenti. El Bachisimu (španski: el bautismo — krst) je v sili smel podeljevati vsak kristjan; navadno pa ga je podeljeval Mizukata — „mož vode“, ki je imel to službo deset let. Nato je prešla na njegovega sina ali na drugega resnega moža. Obred sv. krsta se je ohranil v različnih jeziki: ponekod je bil latinski, ponekod španski ali pa mešan: na pol latinski ali španski na pol pa japonski. Vendar so bili podučeni o važnosti tega zakramenta... „Naši očetje so nas učili, da tisti, kdor ni krščen, ne more v nebesa.“

La Eukarisuča (špan. eucaristia — sv. obhajilo) so tudi poznali, čeprav ga niso skozi dve sto let mogli prejemati, ker niso imeli duhovnikov.

Kompisan (špan. confesion — spoved) pa so takole opravljali: „Ker nismo imeli duhovnika, (saserudote) smo za spoved ponovili 20 do 30 krat Končirisan (špan. contricion — kesanje) če smo gre-

šili in tako upamo, da smo dobili zopet Garasa (špan. gracia — milost).

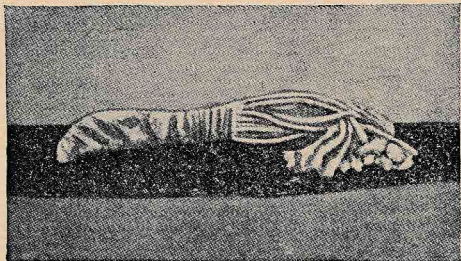
La extrema uncion (sveto mazljenje) niso imeli, ker niso imeli duhovnika. Ko pa je kakšen kristjan smrtno nevarno zbolel, so poklicali „voditelja molitve“, ki je bolnika pripravil na smrt, mu šepetal kesanje in druge molitve. Po predpisih državnih zakonov so morali k vsakemu mrliču poklicati bonca, budističnega svečenika. Še prej pa je prišel državni uradnik, ki je pogledal, če ni na mrliču kakega znamenja krščanske vere. Nato je bonc opravil svoje obrede. Medtem pa so kristjani opravljali svoje molitve. Po pogrebu so se kristjani zbrali in zmolili vse tri dele rožnega venca za večni mir pokojnikov duše.

Knjige. Pri skupnih molitvah in posebnih pobožnostih so se posluževali japonski kristjani raznih „molitvenikov“. Tu so bile po večini le najpotrebnejše skupne molitve, v drugih je bil tudi obred sv. krsta. Med molitveniki, ki so se našli, je gotovo najvažnejši oni, ki ga je spisal sam sveti Frančišek in ki ima naslov: „La contricion“ — Kesanje. V uvodu pravi svetnik: „To je najvažnejša knjiga za zadobitev večnega zveličanja.“ Sploh se vidi, kako nujno je sv. Frančišek priporočal popolno kesanje, kot bi slutil, da bo to skozi dve stoletji edino sredstvo zveličanja za japonske kristjane, ki ne bodo imeli duhovnikov.

Vzlic dolgotrajnema preganjanju, ko so večkrat državni ogleduhi preiskali hiše kristjanov in uničevali vse, kar je bilo krščanskega, se je ohranilo mnogo molitvenikov, svetinjic, Marijinih podob, podob sv. Frančiška Ks., križev, vrvi, ki so se z njimi bičali: vse to priča o izredni gorečnosti onih prvih japonskih kristjanov, ko jih je mučilo blizu tristoletno preganjanje... Vendar je sveti nadangel Mihael, ki ga je izbral sam sv. Frančišek za variha japonske cerkve varoval japonske kristjane in ohranil seme evangelske besede v njihovih srcih do današnjih dni.

NOVA DOBA

Za katoliško cerkev na Japonskem je nastopil čas svobode in mirnega razvoja. Kakšen je bil napredek v teh desetletjih svobode? Na splošno jako zadovoljiv. Število japonskih katoličanov znaša okrog devetdeset tisoč duš. To so po večini potomci nekdanjih kristjanov v okolici mesta Magasaki. Protestantov je skoraj dvakrat toliko. Nov razmah je dobil katoliški mi-

Vrvi, ki so se z njimi bičali stari jap. kristjani

sijon na Japonskem ko je pred tremi leti postal škof v Nagasaki vlč. g. Hayasaka, ki je rojen Japonec. Vendar imajo misijonarji na Japonskem veliko težav in misijonsko delo počasi napreduje. Pretiran japonski nacionalizem se boji papeževe duhovne oblasti in hoče obdržati v svojih rokah svetno in duhovno oblast.

V zadnjem času pa se opaža, hvala Bogu, v japonskem javnem mnenju gotova sprememba v korist katolicizmu. Zato so naši misijonarji polni najlepših nad za bodočnost. Tam delujejo misijonarji najrazličnejših redovnih družb: Jezuiti, frančiškani, dominikanci, cistercijanci, salezijanci, Marijini bratje, člani Družbe

Božje besede in drugi. Ustanovili so mnogo katoliških vzgojnih zavodov, ki se lepo razvijajo.

Natančneje poznanje evropske omike je pokazalo Japoncem, kako važno vlogo je imela Cerkev v zgodovini. Počasi padajo predsodki. Japonsko izobraženstvo kaže veliko zanimanje za Kristusov nauk, in celo vlada ni nenaklonjena katoliškim misijonarjem.

Molimo za misijonarje, da bi po njihovih žrtvah in prizadevanju, po priprošnji sv. Frančiška Ksaverija, prvega apostola Japonske, kmalu zasijala luč Kristusove blagovesti nad to deželo vzhajajočega solnca.

Mali Janezek in oltar

(Poročilo slovenskega misijonarja Karola Mlekuša iz Indije).

Bilo je lepo jutro. Solnce je zlatilo vrhove hribov, ki se ponosno dvigajo nad vasico Sohbar kjer smo prenočili. Na precej občirnem dvorišču smo kar pod jasnim nebom postavili majhen oltar in potem je pristopil misijonar, da opravi sv. daritev.

Precejšnje število poganov se je zbralo okrog malega oltarja in z velikim zanimanjem motrilo vse mašnikove kretnje.

Po sv. maši smo se poslovili in odpotovali v 7 ur oddaljeno vas. Trije mladeniči so si naložili vso prtljago in nam sledili v dolino. Pot nas je vedla globoko doli v Bengalsko ravnino. Celu uro smo se spuščali navzdol po precej strmi stezi, in potem dospeli do prve reke. In glej onstran reke pet mladeničev in enega dečka, ki so prišli nalašč šest ur daleč, da bi nesli našo prtljago.

Prebredli smo, in potem odslovili naše spremljevalce. Med tem so si mladeniči razdelili tovore in mali Janezek, tako je bilo dečku ime, si je naprtil mali zabojček, v katerem so se nahajale vse potrebščine za sv. mašo skupno z oltarno mizo. Ko sem to videl, sem pristopil k njemu in hotel zamenjati to za njega pretežko breme za lažjim.

„Le pusti Janezek,“ sem mu dejal, „pretežko bo zate.“

Proseče me je pogledal in odvrnil: „Ne, ni pretežko; saj je to Jezusov oltar.“

Te preproste besede so me ganile, in radevolje sem privolil, medtem ko sem v svojem sreju hvalil Gospoda, ker je tako globoko zasadil nežno cvetko sv. vere v to preprosto srce ...

Pot je bila dolga. Prebredli smo še eno

reko in potem nadaljevali po peščeni ravnini cele štiri ure. Solnce je hudo pripekalo in hoja nas je zelo utrudila. Le Janezek, ki je korakal vesel in zadovoljen na čelu cele karavane, ni kazal nikake utrujenosti.

„Janezek, si truden,“ sem ga vprašal in obenem privzdignil nekoliko zabojček, da bi mu olajšal težo.

„Oh, ne, prav nič utrujenosti ne čutim, mi je odvrnil. Poglej, kar tekkel bi,“ in to reki se je spustil v tek in se na ta način osvobodil moje pomoči.

Konečno smo dospeli v vznožje hriba, na katerem stoji vasica Umaiuh, kamor smo bili namenjeni. Steza se je strmo dvigala kvišku in večkrat smo morali postati in se oddahniti. A Janezek, čeprav poten in zasopljen, je vendar veselo nadaljeval svojo pot.

Mračilo se je že, ko smo dospeli do cilja. Naši vrli verniki so nas slovesno sprejeli in odvedli v precej čedno hišico, katero so nam odstopili za prenočišče. Tjakaj so odnesli tudi vso našo prtljago.

„Poglej Janezek,“ sem mu rekel, ko sem mu odvezel zabojček, „jutri bo prišel Jezušček na ta oltarček, katerega si ti danes nosil; On te bo gotovo bogato obdaril za to službo.“

Njegove oči so se zasvetile v veselju. Krepko mi je stisnil roko in potem odhitel v svojo ubožno kočico.

Drugo jutro je bila sv. maša, in Janezek je stal tam prav blizu oltarja in vpiral svoje oči v mašnika. Motril je vsako njegovo kretnjo in ko je mašnik molil, so tudi njegove ustnice šepetale kratke molitvice. Med sv. mašo je prejel z iskreno

pobožnostjo sv. obhajilo in potem zakril z rokami svoj obraz in ostal dolgo zatopljen v molitev. Kdo ve, koliko je njegova preprosta in nedolžna duša povedala svojemu Jezuščku.

Po sv. maši sem ga poiskal in našel sem ga zatopljenega v navidez otožne misli. Poklical sem ga. Žalostno je dvignil povešeno glavo in vprič v mene svoje velike črne oči. Bile so mokre.

„Čemu si jokal?“ sem ga vprašal.

Vstal je, stopil je bliže k meni in polglasno šepetal: „Rad bi šel z vami v Schillong.“

„Kaj bi tam delal?“

„Vse kar mi boste ukazali.“

„Vendar povej mi, kaj bi te najbolj veselilo?“

„Učil bi se rad.“

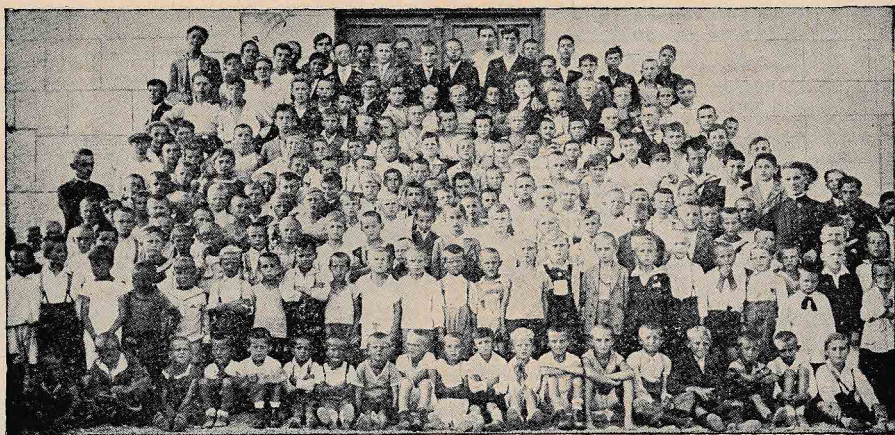
„In ko bi šole dovršil, kaj bi tedaj?“
Obmolknil je, povedil svojo kodrasto glavico in nemo zrl moj oltar. Razumel sem.

„Ti bi rad talar oblekel, kaj ne? Ti bi rad postal duhovnik?“

Pokimal je, in potem z jokavim glasom nadaljeval: „Rad bi držal Jezusa v svojih rokah; a preubog sem in nikogar nimam, ki bi zame plačeval. Oče mi je umrl, ko sem bil še majhen otrok, in mati nas komaj vzdržuje s svojim delom.“

Potolažil sem ga in potem brzo odšel, da bi prikrikl ginjenje...

Janezek je zdaj tu v Schillong-u in se prav pridno uči. Vse kaže, da se mu bodo, če mu Bog ohrani zdravje, izpolnile srčne želje in tedaj bo — misijonar med domačini.

Omladinski sal. dom v Zagrebu

Naslovi nekaterih slovenskih salezijanskih misijonarjev

Rev. fr. Jožef Kerec.
St. Louis Industrial School. —
West Point, 179, 3d Street
Hong — kong.
<i>Asia — China.</i>	Rev. P. Zamjen Janez.
Colegio don Bosco Calle Viey-
tes 156. — Bahia — Blanca.
<i>Argentina.</i>
Rev. fr. Geder Jožef.
Catholic Mission Kwangtung —
Lin Chow
<i>Asia — China.</i>	Rev. Trampuž Bogomil.
Mision Salesiana.
— Macas Via Riobamba.
<i>Ecuador.</i>
Rev. fr. Mlekuž Karol.
Our Lady' s House Salesian
Novitiate. — Schillong.
<i>India — Assam.</i>	Rev. P. Pernišek Ludovik.
Mision S. Coranzon de Jesus.
— Choele Choele F. C. S.
<i>Argentina — Rio Negro.</i>
Rev. P. Malič Josip.
Escuela de la Mission Via Est-
recho de Magallanes.
— Puerto Porvenir.
<i>Chile — Magallanes.</i>	Rev. fr. Dr. Povše Martin.
Institut St. Louis de Gonzague.
Cremisan.
<i>Bethlehem. Palestina.</i>

PETDESETLETNICA SAL. DELOVANJA NA ŠPANSKEM. Letos je minulo 50 let od ustanovitve prvega sal. zavoda na Španskem. L. 1881. je poslal bl. Janez Bosko šest salezijancev na Špansko, kjer so v mestu Utrera odprli prvi sal. zavod. Grof Ulloa, goreč katoličan, je sam daroval don Boskovim sinovom ta zavod. Začetki so bili zelo skromni: od kraja sta bila le dva notranja gojenca in nekaj zunanjih. Danes pa, po polstoletnem delu, so stotisoči mladine raztresene po celem polotoku, prejeli v sal. zavodih na Španskem šolsko in strokovno izobrazbo.

Naslednja leta so se sal. zavodi na Španskem polotoku hitro širili. Poseben razmah so dobila salez. dela na Španskem, ko je postal inspektor španske province vlč. g. Filip Rinaldi, sedanji vrhovni predstojnik salezijanske družbe. Posebno priznanje in slavo so si pridobile sal. obrtne šole in dnevni in praznični oratoriji. Sedaj imajo salezijanci na Španskem nad petdeset cvetočih zavodov; to pomeni, da se je odprl v petdesetih letih povprečno en zavod vsako leto.

Zadnji žalostni dogodki v Španiji so hudo zadeli dva sal. zavoda, v mestu Alicante in v Madridu; izmed teh je prvi bil popolnoma uničen, drugi pa zelo poškodovan. Da ni bilo prizadetih več zavodov, gre predvsem zaslugi tudi bivšim sal. gojencem in sotrudnikom, ki so v več slučajih naravnost zastražili zavode in tako preprečili njih pustošenje.

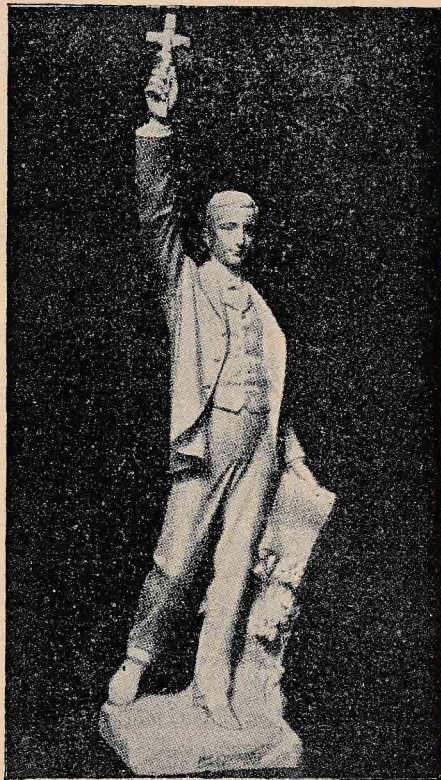
Molimo, da bi trda preizkušnja, ki je prišla Nad sv. Cerkev v Španiji, poglobila resnično versko življenje v tem kraju.

BEATIFIKACIJA angelskega don Boskovega gojenca Dominika Savija se bliža. Priporočamo našim prijateljem, posebno pa mladini, naj molijo, da ga sv. Cerkev čimprej poviša na oltarje. Dne 5. maja t. l. se je vršila pripravljalna seja sv. Kongregacije, ki bo proglasila Dominikove junaške čednosti. V njegovem krasnem življenjepisu, ki ga je zložil nadškof Karol Salotti, beremo, da je pisatelj vprašal nekoč blagopokojnega papeža Pija X. za njegovo mnenje o Dominiku Saviju.

„Moje mnenje je,“ vzklikne sv. oče,“ da je on pravi vzornik naše mladine. Mladenič, ki ohrani do groba krstno nedolžnost in ki je v kratki dobi svojega življenja kazal tako junaške čednosti, je v resnici svetnik. Ali je mogoče zahtevati

več?“ Omenil sem, da nekateri pravijo, da je Dominik premlad za to, da bi bil proglašen blaženim. A sv. oče je odvrnil: „To je en vzrok več, da bi bil prištet blaženim. Mladeniču je zelo težko ohraniti čednost v tako popolni meri. Po tem, kar sem čital v don Boskovem spisu, sem spoznal, da je bil to vzoren mladenič, ki zasluži, da ga damo mladini za vzor popolnosti. Ne izgublajmo časa: naj se pospeši obravnava z anjegovo proglasitev blaženim!“

JAPONSKA ima že tri domače ženske redovne družbe, ki delujejo v imenu krščanskega usmiljenja na japonski zemlji. To so „Sestre Obiskanja“ in „Sestre Božjega Srca,“ ki se posvečujejo oskrbi bolnikov, skrbijo za otroke v zavetiščih in otroških vrtcih. Pred kratkim je J. Haya-saka, škof v Nagasaki ustanovil „Družbo japonskih redovnic“, ki se posvečujejo vzgoji deklet.

Služabnik božji Dominik Savio

JAPONSKA. Vzlic razmeroma malemu številu katoličanov na Japonskem si pridobiva krščanstvo vedno več ugleda in prijateljev. K temu pomagajo posebno znamenita spreobrnjenja v zadnjem času. Tako je n. pr. sprejel v mestu Fuoka katoliško vero nek zdravnik protestant s celo svojo družino in celo sam tajnik angleškega škofa.

K temu jih je vzbudil med drugim tudi dr. Ozawa, profesor mednarodnega prava na cesarskem vseučilišču v Fuoka. Spreobrnil se je iz protestantizma h katoliški veri leta 1929. pod vplivom čitanja katoliških knjig, posebno spisov znamenitega danskega konvertita J. Joergensena.

KITAJSKA. Tudi tukaj katolicizem lepo napreduje. Misijonarji se zelo poslužujejo tiska. Pred kratkim so odprli v jako prometnem delu mesta Hong-konga katoliško knjigarno, ki nudi prebivalcem katoliško čtivo v kitajščini in v različnih evropskih jezikih.

Med katoličani v Hong-kongu se je osnovalo društvo za izdajanje kitajskega katoliškega dnevnika. Do sedaj so imeli samo katoliški mesečnik: „Kung Kao - po, sedaj pa so dobili tudi dnevnik „Ciung-wo Yat-po“, ki je začel izhajati koncem letošnjega februarja.

INDIJA. V starodavnem mestu Goa so prvega marca pregledali relikvije svetega Frančiška Ksaverija. Našli so jih v dobrem stanju. Meseca decembra jih bodo izpostavili v javno čiščenje.

Veliko pozornost je zbudil na Malabarskem obrežju spis tamkajšnjega odločnega katoličana I. Cako, o prvenstvu rimskega papeža. Ta spis, ki je naperjen proti šte-

vilnim tamošnjim verskim ločinam, je zbudil med prebivalstvom pokrajine Travankor veliko zanimanje.

MESTO BREZ BOGA. Nekaj nad sedemdeset let je minulo od smrti slavnega angleškega človekoljuba Roberta Owena. Proslavil se je s svojo izredno darežljivostjo pa tudi s strupenim sovraštvom do Boga. Tako zelo je sovražil vero, da ni mogel slišati besede Bog. Če pa je kdo v njegovi navzočnosti izgovoril to ime, je besnel od jeze in postal podoben stekli zverini.

Napravil je čuden načrt, s katerim je hotel dokazati, da človek lahko živi brez Boga. Ustanovil je naselbino Now-Harmony in se ni bal nobenih stroškov, samo, da bi osrečil njene prebivalce.

Za največji zločin so smatrali tam, če je kdo izrekel besedico Bog in so to neusmiljeno kaznovali.

Toda ni minilo še deset let, a življenje v tej naselbini je postalo nemogoče. To vam je bila prava podoba pekla. Najostudnejše hudobije in zločini so postali vsakdanji kruh prebivalcev naselbine New-Harmony.

Končno je sam ustanovitelj te naselbine Owen, razočaran ob pogledu na pokvarjenost in zločine, bil primoran, prositi vlado Združenih držav, naj razžene hudo delce in naj naselbino uniči.

In tako je mesto, ki bi naj pokazalo, da človek more shajati brez Boga in biti srečen brez vere, dokazalo ravno nasprotno.

Na mestu, kjer bi naj stal spomenik brezboštva, ni ostalo drugega, kot kup razvalin. —

Predstojniki in gojenci salezijanskega konvikta v Zagrebu v šolskem letu 1930/31

Leta 1849. se je pripetil don Bosku tale dogodek. Neki petnajstleten deček, po imenu Karel, ki je redno obiskoval don Boskov oratorij, je težko zbolel. Bil je že v zadnjih trenutkih.

Zdravnik, ki je takoj opazil opasno stanje dečkovo, je svetloval staršem, naj pokličejo spovednika. Roditelji vprašajo otroka, katerega spovednika želi.

Deček ni hotel nobenega drugega kot don Boska.

Poslali so ponj, a žal, bil je izven Turina. Deček je postal ves žalosten radi tega. Tedaj so poklicali župnika.

Drugi dan na to je deček umrl. V zadnjih trenutkih življenja je še vedno povpraševal po don Bosku.

Komaj se je don Bosko vrnil, so mu sporočili, da so ga iskali za malega Karla. Brž se je napotil k njemu, mogoče je še pri življenju.

Prišedši tja, je naletel najprej na strežaja. Ko ga je vprašal po dečkovem stanju, mu ta odvrne:

„Prišli ste prepozno, je že umrl.“

„Kaj še,“ vzklikne don Bosko — „Karel spi, vi pa mislite, da je umrl.“

Služabnik ga začudeno gleda.

Drugi, ki so na don Boskov glas pritekli iz hiše, so udarili v glasen jok in plakaje vzdihovali, da Karla ni več.

„Ali naj to verjamem?“ reče don Bosko. „Pustite me k njemu.“

Peljali so ga k mrliču, poleg katerega sta molili mati in teta dečkova. Truplo je bilo po tedanji šegi zavito v rjuho in pokrito s tenčico. V bližini mrtvaške postelje pa je gorela svetiljka.

Don Bosko se približa mrliču in si misli: „Bog ve, če je opravil dobro zadnjo sveto spoved in kakšno usodo uživa sedaj njegova duša!“ Obrne se k strežaju in mu da znak naj se oddalji. Nato odstrani tančico, ki je zakrivala dečkov obraz, nekoliko pomoli, blagoslovi mrliča in z zapovedujočim glasom pozove Karla, naj vstane.

Mrlič se prične gibati.

Don Bosko brž skriva mrtvaške sveče in odstrani rjuho, v katere je bil mrlič povit.

Karel pa, kakor da bi se zbudil iz globokega spanja, odpre oči, pogleda naokoli in reče: „Kako vendar, da sem spet tu?“ Obrne še enkrat pogled okrog in ko zapazi don Boska, vzklikne: „O don Bosko, ko bi vedeli, kako sem vzdihoval po vas!

Prav vas sem pričakoval. Sam Bog vas je poslal.“

„Povej dečko, kaj želiš? Sem tu prav radi tebe,“ reče don Bosko.

„O don Bosko, jaz bi moral biti pogubljen. Pri zadnji spovedi si nisem upal povedati greha, katerega sem storil pred enim tednom. Bil sem v neki slabi družbi... Sedaj pa sem imel sanje, ki so me strašno vznemirile... Zdelo se mi je, da sem na robu velikega ognjenega brezna in da bežim pred tolpo hudobnih duhov, ki me zasledujejo, da bi me pogubili. Že so me hoteli napasti in me vreči v ognjen prepad, ko se na mah pojavi med menoj in njimi veličastna gospa. „Počakajte!“ vzklikne, ta deček še ni obsojen!“ Po nekaj trenutkih nepopisne tesnobe začujem vaš glas in tedaj sem se zbudil. In sedaj se želim spovedati.

Mati in teta dečkova, ki sta bili priče tega čudovitega prizora, sta na don Boskov migljaj zapustili sobo in stekli klicat ostalo družino.

Deček se je lepo spovedal, in ko mu je don Bosko dajal odvezo, je vstopila mati z drugimi družinskimi člani, ki so strmeli nad tem nenavadnim prizorom.

Sin se je tedaj obrnil k materi in vzkliknil: „Mama, don Bosko me je rešil pekla!“

Deček je bil pri življenju še dve uri. Ves ta čas, ko je gledal, gibal z glavo in govoril, je bilo njegovo telo mrzlo in trdo kot prej. Med stvarmi, ki jih je don Bosku posebno priporočil je bilo to, naj opozarja svoje dečke na odkritosrčnost pri sveti spovedi.

Potem se don Bosko obrne h Karlu in mu reče: „Sedaj si v milosti božji. Nebo ti je odprto. Hočeš li iti v nebesa, ali rajši ostaneš še tu na zemlji?“

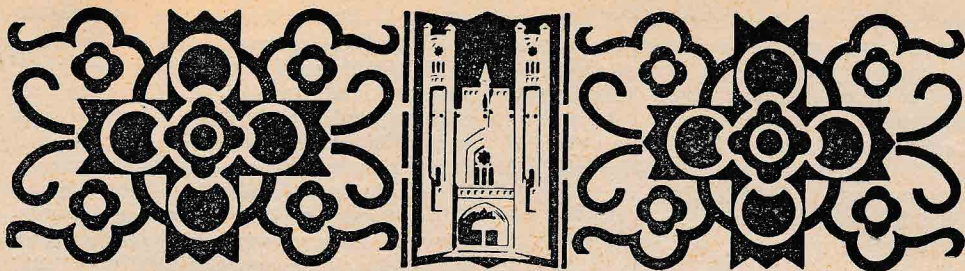
„Hočem iti v nebesa!“ odvrne deček.

„Torej na svidenje v nebesih!“

Deček nagne glavo, zapre oči in zaspi v Gospodu...

K temu pripominja don Bosko:

En sam smrtni greh zadostuje, da strmoglavi v pekel tisti, ki ga je storil, če se ga ni pred smrtjo skesal in dobil od Boga odpuščanja. Ker nas smrt lahko zaloti v vsakem trenutku, zato moramo posebno za to skrbeti, da si pridobimo čimprej prijateljstvo božje, če smo ga z grehom izgubili. Bog ve, kolikokrat smo bili že na robu prepada radi svoje prevelike nemarnosti! —

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Kraljestvo božje obstoji iz usmiljenja in pravice. Bog je to kraljestvo razdelil in dal sodbo svojemu Sinu, kraljestvo milosti in usmiljenja pa je prenesel na Marijo, ker je hotel, da vse milosti, ki jih prejemajo ljudje, pridejo na ljudi po rokah Marijinih, in deli te milosti po svoji volji.

Vilh. Gerson.

Prejeli smo zopet kopo pisem, ki govorijo o zaupanju, s katerim se Slovenci obračajo do Marije Pomočnice kristjanov, in o milostih, ki jim je Marija z njimi poplačala zaupanje. Naj bodo v vzpodbudo vsem, ki so v težavah in stiskah, da se bodo v svojih težavah in stiskah zaupno obračali do tiste, ki se je vedno kazala najbogatejšo in najboljšo mater!

Devet tednov sem ležala v bolnici. Po človeško sojeno je bilo ozdravljenje izključeno. Poslali so za devetdnevnicco na Rakovnik in obljubili, da se pridem na Marijin praznik zahvalit osebno, če ozdravim. Po opravljeni devetdnevnicci se mi je zdravje začelo boljšati in — česar nihče ni pričakoval — se mi je do praznika tolikoboljšalo, da sem lahko izpolnila obljubo. Šla sem na Rakovnik, zahvalila sem se Mariji, in želim javno zahvalo v vzpodbudo vsem, ki potrebujejo pomoči. Marija se je usmiliła mene tudi radi mojih dvanajst mladoletnih otrok. Bodi milijonkrat zahvaljena Rakovniška Marija! — Kopač Apolonija, Sv. Jakob ob Savi.

Vnela se mi je možganska mrena. Vse mi je odpovedalo. Ostala sem popolnoma brez zavesti, kakor mrtva. Vsi so obupali in gledali v meni mrliča. Zdravnik sam je obupal in napovedal smrt. V tako obupnem položaju so me prepeljali v bolnišnico. Tudi tu so zdravniki odrekli pomoč,

češ, da se med tisoč takimi bolniki komaj očen vrne k zavesti in še ta navadno zmešan. V tej stiski so se obrnili k Mariji Pom. kristjanov na Rakovniku in obljubili dar, če se vrnem k zavesti. Čudna moč in usmiljenje Marije Device! Na to prošnjo in obljubo sem se prebudila kakor iz smrti in zdaj sem popolnoma zdrava. Zdravnik se je čudil in rekel: „Tu je posegel vmes Bog.“ — Ferencak frančiška, Zagorica.

Dne 25. julija je prišla na Rakovnik osebno in prinesla zahvalni dar.

Dne 1. junija sem zbolela za hudo plućnico, ki je kljub takojšnji zdravniški pomoči dosegla peti dan svoj višek. Bila sem previdena na smrt. Stanje se mi je vidno slabšalo. V tej stiski, videč štiri male otroke in 74 letno mater — mož je v daljni Franciji — sem začela klicati Marijo Pomočnico in blaženega don Boska.

Česar ni zmogla zdravnikova pomoč, to je zmogla Marija. Bolezen se je začela umikati in v najkrajšem sem bila izven nevarnosti. Poleg tega mi je Marija naklonila tudi gmotno pomoč. Zato čutim dolžnost, da se javno zahvalim Mariji. Kdove, da ta moja zahvala ne bo tudi kakemu drugemu, ki je v težavi, vlila zaupanje in ga obrnila k Mariji. — Ivančič Katarina, Bloke.

Lani meseca maja so me mučile silne bolečine v glavi. Prav pristrčno sem prosila Marijo Pomočnico in bl. Janeza Boska pomoči. Z velikim zaupanjem sem opravljala devetdnevnicce, a ni se takoj obrnilo na bolje. Zdravnik je spoznal, da imam vnetje bobniča. Že sem misliła, da na bolno uho nikdar več ne bom slišala. V hudi stiski sem še zaupneje prosila. Bila sem operirana in zdravnik mi je rekel kmalu nato, da se mi čudovito hitro zdravi, in kmalu sem slišala kot pred holecnijo. Prepričana sem, da mi je Bog vrnil sluh le po pri-

prošnji Marije Pomočnice in bl. Janeza Boska, zato se jima najpristrčneje zahvaljujem in trdno zaupam, da mi bosta še vedno pomagala v dušnih in telesnih stiskah. V zahvalo za veliko pomoč pošiljam dar 150 Din. — P. S. Ljubljana.

Bila sem bolna osem let. Zdravniki mi niso pomagali. Obrnila sem se k Mariji Pom in blaž. Janezu Bosku in ta dva sta mi izprosila pri Bogu ozdravljenje. Tisočera hvala! — Kosmač Marija, Britof.

Nadalje se zahvaljujejo:

Štebljaj Majda, gojenka državnega učiteljišča v Ljubljani, za ozdravljenje noge. Pri padcu l. 1930. se ji je tako poškodovala noga, da so zdravniki sklenili isto odrezati. Na priprošnje Pomočnice kristjanov je bila rešena te nesreče in zdaj je popolnoma zdrava.

Voršič Marija iz Sv. Tomaža pri Ormožu je bila v smrtni nevarnosti. Človeška pomoč bi bila neuspešna. Zatekla se je k Pomočnici kristjanov in blaž. don Bosku. Pomoč je bila hitra. Iz hvaležnosti je darovala 100 Din.

Stramič Frančiška od Sv. Jurija je imela veliko rano na nogi. Morala je biti več tednov v postelji. Obrnila se je k Mariji ter obljubila dar. Uslišana je izpolnila obljubo.

Tom Anton (St. Gothard) se zahvaljuje za čudežno ozdravljenje matere; — *Žbuelc Emica* (Ljubljana) za srečno prestano operacijo; — *Sajovic Marija* (Grenje) za ozdravljenje hude bolezni; — *Šegula Martin* (Ptujška gora) za uslišanje v važni zadevi; — *Završnik Marija* (Sevnica) za zdravje in večkratno uslišanje; — *Pikl Terezija* (Sv. Jurij) za nenavadno ozdravljenje noge; — *Šubic Helena* (Pirniče) za več milosti, za katere je prosila; — *Mrzel Frančiška* (Šmartno) za zadobljeno zdravje; — *Rupaš Janez* (Žalna) za ozdravljenje trimesečne bolezni, pri kateri je tudi zdravnik obupal; — *Rigler Frančiška* (Zlebič) za srečno prestano nevarno operacijo; — *Kappuš Franja* (Kamna gorica) za pomoč v neki zelo važni zadevi; — *Mlakar Marija* (Trava) za ozdravljenje; — *Podlesnik Franc* (Svibno) za zdravje; — *Neimenovana* iz Rogaške Slatine za ozdravljenje matere, nad katero so že obupali; — *Lončar Ana* (Zabukovje) za veliko pomoč v veliki nevarnosti; — *Jenko* (Ljubljana) za prejeto zdravje in več drugih

milosti; — *E. N.* (Stražišče) za zdravje; — *Š. T.* (Cerklje) za pomoč v hudi stiski; — *T. M.* (S. Križ pri Rog. Slatini) za pomoč v posebni zadevi; — *T. P.* (Ljubljana) za uslišano prošnjo; — *M. Š.* (Ptuj) za pomoč v družinskih zadevah; — *R. R.* (Sv. Križ) za ozdravljenje; — *Neimenovana* iz Stare Loke za ozdravljenje bolne roke; — *Neimenovana* iz Semiča za ozdravljenje nevarno bolnega otroka; — *Salezijanec Alojzij Škerlj* se zahvaljuje Mariji Pom. za uslišano prošnjo v važni zadevi; — *Drugošolci* iz V. se zahvaljujejo Mariji P. za uslišanje v neki važni zadevi; — *Francka Kolman* (Sevica) se zahvaljuje Mariji P. in bl. Janezu Bosku za ozdravljenje roke. Zahvala je bila obljubljena. Pošilja dar za cerkev; — *Francka Kranjc* se zahvaljuje Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za več uslišanih prošenj v dušnih in telesnih zadevah. Daruje 10 Din; — *Kogl Marjeta*, Čelovnik se zahvaljuje Mariji Pom. za zdravje. Pošilja 300 Din.

MALA POŠTA

Sotrudnikom brez pravilnika. — Med sotrudniki se najdejo taki, ki niso prejeli pravilnika salez. sotrudništva. Da se bodo tudi ti lahko seznanili z dolžnostmi, ki jim jih nalaga sotrudništvo, in z velikimi dušnimi dobrotami, ki jih uživajo sotrudniki in sotrudnice, bomo objavili pravilnik na zadnjih dveh straneh ovitka. Prvi del objavimo danes, drugi del prihodnjic.

Sotrudnikom na deželi. — Lahko se zgodi — in se je že dogajalo — da se kak nepoklicana oseba poslužuje blagih sotrudnikov in sotrudnic v to, da jim pošilja za razprodajo roženence, podobice in podobno, češ da je v korist salezijanski družbi. Naj se ne puste slepiti in naj ne sprejemajo takih opravil. Kadar bodo salezijanci želeli kako tako uslugo od sotrudnikov in sotrudnic, se bodo obrnili do njih osebno ali pa poslali prošnjo z žigom.

I. K. v N. — Vprašate, kaj je potrebno, da ste deležni odpustkov salez. sotrudništva. Potrebno je: a) Da ste vpisani. Dokaz, da ste vpisani, je Salez. vestnik, ki ga pošiljamo vsem sotrudnikom in sotrudnicam. — b) Da po svoji moči izpolnujete dolžnosti sotrudništva (glej Pravilnik) — c) Da vsaki dan molite *Oče naš, Zdrava Marija, Čast bodi*... s pristavkom: *Sveti Frančišek Saleški, prosí za nas.*

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Tomaž Kelenc. — Odgovoren za salezijansko tiskarno dr. Josip Valjavec.

PRAVILNIK SOTRUDNIŠTVA

I. NAMEN SOTRUDNIŠTVA

V sobi blaženega don Boska sta visela in še visita dva napisa, ki sta služila kot navodilo njegovemu življenju in delovanju: „Le eno je potrebno, rešiti svojo dušo“ in „Daj mi duš, drugo vzemi.“

Te dve misli sta tako globoko prešinili don Boska, da se ni zadovoljil, da bi le sam živel in deloval po tem navodilu, ampak je želel s tem vzvišenim duhom napolniti tudi druge. Zato je ustanovil družbo *Salezijancev in Hčera Marije Pomočnice* in jim podal za temelj njihovega življenju in delovanju: „Le eno je potrebno, rešiti svojo dušo“ in „Daj mi duš, vse drugo vzemi.“

Don Boskova gorečnost je segala še dalje. Da bi se duh, ki je polnil njega in ga je podal svoji ustanovi, razlil tudi med svet, je želel, da se njegova ustanova zveže s človeško družbo in se ž njo nekako poistoveti. „Glejte,“ je rekel l. 1875., „prihodnje leto bomo videli nekaj velikih dogodkov, kojih glas bo odmeval po vsem svetu. In drugo leto je ustanovil družbo *salezijanskih sotrudnikov*, ki šteje danes nad dva milijona članov, in to družbo je s posebno vezjo združil z družbo svojih sinov in hčera, s *salezijanci* in s *Hčerami Marije Pomočnice*.

In kakšna je ta vez, ki tako tesno družijo *salezijanske sotrudnike* in *sotrudnice* s *salezijanci* in *Hčerami Marije Pomočnice*, da so skoraj bi rekli, eno in isto?

Ta vez je isti smoter njihovega delovanja, smoter, ki nam ga izročata napisa v don Boskovi sobi: „Le eno je potrebno, rešiti svojo dušo“ in „Daj mi duš, drugo vzemi“.

Da je to v resnici smoter *salez. sotrudnikov* in *sotrudnic*, razvidimo iz besed, ki jih je don Bosko sam zapisal v pravilnik sotrudništva, kjer pravi:

„*Salezijanski sotrudnik mora najprej skrbeti za svojo dušno korist in se truditi, da se ravna po življenju, ki se živi v družbi sami. Mnogo ljudi bi rado zapustilo svet in se posvetilo redovnemu življenju, a brani jim starost, zdravje ali druge razmere. Salez. sotrudnik lahko živi sredi svojih opravil in v svoji družini prav tako, kakor bi živel v redovni družbi. Zato ravno je sv. oče postavil to družbo na isto stopnjo s tretjim redom, le s tem razločkom, da se tretjeredniki prizadevajo doseči krščansko popolnost s pobožnimi vajami, naš glavni namen so pa dejanja krščanske ljubezni, zlasti do mladine, ki je tolikim nevarnostim izpostavljena med svetom.*“

II. NAČIN DELOVANJA

„*Salezijanski sotrudnik mora najprej skrbeti za svojo dušno korist,*“ tako pravi pravilnik sotrudništva. Ali ni to isto kot reči: „Le eno je potrebno, rešiti svojo dušo?“

Pa kako bo dosegel ta namen? Tudi to nam pove don Bosko. „*Tretjeredniki (sv. Frančiška Asiškega) se prizadevajo doseči krščansko popolnost s pobožnimi vajami, naš glavni namen so pa dejanja krščanske ljubezni...*“

Čudovita modrost bl. don Boska! On ne predpiše dolgih molitev, ne spokornih pasov, ne težkih postov — tega se mnogi boje, zlasti imovite osebe — edino kar priporoča, so *dela krščanske ljubezni* zlasti taka, ki se ozirajo na dušno življenje, in ta dela poda kot sredstvo, da si ž njimi pomagamo rešiti dušo.

Pa kakšna so ta dela krščanske ljubezni? Pove jih pravilnik sotrudništva.

1. *Sotrudniki naj pospešujejo devetdnevne, tridnevne, duhovne vaje in krščanski pouk in to zlasti na krajih, kjer primanjkuje duhovnih in gmotnih sredstev.*

Ljudje ljubijo posebnosti. To so slovesne devetdnevne, tridnevne, duhovne vaje, misijoni. Skušnja uči, da se teh pobožnosti, zlasti če so slovesne, navadno udeležujejo tudi tisti, ki so sicer mlačni za božjo službo. Don Bosko se je v svojem apostolskem delovanju prepričal o tej resnici, zato je priporočil tudi sotrudnikom in sotrudnicam, naj pospešujejo te pobožnosti v svojih župnijah in sicer z gmotnimi sredstvi, z vabili, z molitvijo in z lastno udeležbo.

2. *Ker v današnjih dneh močno primanjkuje duhovskih poklicev, bodo sotrudniki in sotrudnice, katerim se nudi priložnost, obračali posebno skrb na mladeniče in tiste dečke, ki z lepimi lastnostmi ljubeznijo do učenja kažejo znamenja resničnega poklica. Pripomogli jim bodo z dejanjem in svetom, da se sprejmejo v kako vzgojevališče, kjer bodo dobili pouk in vzgojo.*

Zetev je sicer velika, ali delavec je malo (Mt 9, 37), tako je tožil nekoč božji Zveličar. Enako tožbo ponavlja njegov namestnik rimski papež. Dobri žalujejo nad to bridko tožbo, hudobni se pa radujejo in vpijejo: „Nadaljujmo svoje delo in v kratkem ne bo več duhovnikov in pekel bo zmagal.“

Kakor povsod, kjer je videl potrebo, je don Bosko tudi tukaj pomagal sv. Cerkvi in se je trudil najprej sam, potem se

je obrnil do sotrudnikov in sotrudnic ter jim priporočil, naj skrbe za pomnožitev duhovnikov. To lahko store: a) če tiste dečke in mladeniče, ki kažejo duhovski poklic, podpirajo v tem poklicu z nasveti in gmotnimi sredstvi; b) če podpirajo vzgojevališča in semenišča, kjer se vzgaja mladina za duhovski poklic.

To opravilo je velezaslužno, zakaj „duhovnik — pravi sv. Klemen — je za Bogom Bog na zemlji;“ — „duhovnik — pravi sv. Janez Krizostom — je vojak Kristusov;“ — „duhovnik — pravi sv. Pavel — je delivec tujih skrivnosti.“

3. *Sotrudniki in sotrudnice naj se zoperstavljajo slabemu tisku z razširjanjem dobrih knjig, listov, knjižic in tiskovin po družinah in splotih povsod, kjer dopušča previdnost.*

Tisk je najbolj mogočen apostol drugega in hudega. Kdor ima tisk, ta ima vse. Tako je rekel neki slaven govornik. — Don Bosko je bil o tem prepričan, zato je neumorno pisal in razširjal dobre knjige in je isto naročil tudi svojim sinovom, sotrudnikom in sotrudnicam.

Sotrudniki in sotrudnice naj torej: a) radi kupujejo dobre knjige in na ta način podpirajo dober tisk; b) naj se naročujejo le na dobre časopise; c) naj tudi drugim priporočajo in posojajo dobre knjige in dobre časopise, odsvetujejo pa slabe;

d) naj ne kupujejo in ne prebirajo slabih knjig in takih časopisov, ki niso po duhu katoliške Cerkve.

4. *Novo obširno polje sotrudnikov in sotrudnic je krščanska ljubezen do tistih otrok, ki so v nevarnosti. Zbirajo naj jih krog sebe, uče naj jih krščanskih resnic, napeljujejo naj jih k božji službi in krščanskemu življenju, pomagajo naj jim z besedo in dejanjem, priporočajo naj jih ljudem, ki zamorejo skrbeti za njih krščansko vzgojo in omiko.*

Kako dvvišeno je to poslanstvo! Koliko je staršev, ki ne skrbe za svoje otroke in koliko je otrok, ki nimajo staršev. Ti otroci so v veliki dušni in telesni nevarnosti. Če ne najdejo dobrih oseb, ki se bodo zanje pobrigale, bodo izgubljeni. Premagani od strasti in zapeljevanja hudobnih, se bodo potopili v brezno hudobij in dušno umrli. Kakšna škoda! Don Bosko, ki je dobro poznal dragocenost duše, se je potegnil za uboge otroke. Zeleč, da bi se vsi dobromisleči brigali zanje, je ustanovil salezijansko sotrudništvo im mu dal nalog, skrbeti za dušni blagor otrok, zlasti tistih, ki so v nevarnosti. Kar je brebožni Voltáire klical svojim pristašem, to kliče don Bosko sotrudnikom in sotrudnicam: „Če hočete, da bo prihodnost naša, skrbimo, da si pridobimo mladino!“

(Nadaljevanje prihodnjič).

SHOD

NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI

■ DNE 5. — 6. SEPTEMBRA ■

Za ta shod, ki se je navadno vršil 8. septembra, letos bo pa iz raznih razlogov že 6. septembra, je ministerstvo tudi letos podelilo polovično vožnjo. Kdor se bo udeležil, naj kupi na domači postaji *cel vozni listek* in naj ga pusti ondi *žigosati*, na ljubljanskem kolodvoru naj ga pa *ne odda*, ampak prihrani za vrnitev. Na

Rakovniku dobi izkaznico, da se je res udeležil shoda. S to izkaznico in z voznim listkom, ki ga je prihranil, se pelje brezplačno domov. Shod se bo vršil v spomin na efeški kongres, na katerem je bilo pred 1500 leti proglašeno za versko resnico, da je Marija res Mati božja.

S|P|O|R|E|D

Dne 5. sept. zvečer o pol 6ih akademija pri lurški votlini. — Po akademiji rimska procesija s svečkami. — Po procesiji govor v svetišču, pete litanije in blagoslov.

Po službi božji, če bo dopuščalo vreme, se bo prvič proizvajala tridejanka „Ona ti bo glavo strla.“ Igra je zanimiva, ker nastopajo samo angeli in hudobni duhovi, in se vrši prvo dejanje v nebesih, drugo v

peklu, tretje na zemlji.

Dne 6. septembra se začno sv. maše ob štirih. Ob pol 6. uri sv. maša pred Najsvetejšim, nato govor. O pol 10. uri govor, nato slovesna sv. maša. O velikem navalu bodo sv. maše tudi na prostem.

Ob 11. uri shod sotrudništva pri lurški votlini.

Dne 5. sept. zvečer razsvetljava svetišča.

Slavospev protestanta

Profesor Edvard Engel, nemški učenjak, je izdal knjigo o vtisih, ki jih je prejel v katoliški bolnišnici. Med drugim piše:

„Videl sem bitja, ki so bila zame nekaj novega.

Velika nesreča me je približala tem bitjem, ki bi jih moral imenovati „nebeška.“ Mojo soprogo so morali nepričakovano prepeljati v bližnjo bolnišnico. Bila je katoliška bolnišnica, v kateri so stregle sestre sv. Karla Boromeja. Potrebna je bila operacija. Po petih tednih zdravljenja je bolnica okrevala. Njeno bolniško posteljo so obdajala nebeška bitja: pazila so na vsak premik in ga lajšala; kar je želela, je z lahkoto dosegla; vsako pomoč, še tako težko, so ji nudila z nebeškim veseljem. Kdo so ta bitja in kdaj so bila ta bitja človeška, nisem vprašal in nisem zvedel.

... Katoliške sestre, ki sem jih spoznaval v vsakdanjih obiskih petih dolgih tednov, so res „nebeška bitja“; nihče mi ne bo mogel oporekati. Mnogo mojih prijateljev, ki poznajo ta nebeška bitja ali — če se hočem izraziti drugače: ta bitja, zrela za nebesa, mi bo pritrnilo. Ne pišem, da bi povzdigoval čast teh sester, kajti one ne streme po zemski časti, ampak pišem, da tolažim sebe in moje čitatelje, veseleč se, da imamo taka bitja.

Te nebeške neveste ne pričakujejo več zemeljskega veselja. One žive na zemlji, delajo od jutra do noči in cele noči za ljudi te zemlje, da ti ljudje spet ožive in uživajo zemsko veselje; one pa poznajo le

eno veselje: žrtvovati sebe drugim in enkrat gledati Boga.

Te sestre ne smejo ničesar posedovati, prav ničesar. Ničesar ne smejo sprejeti, kar bi jim hotela darovati hvaležnost, niti šopek cvetic, niti ene cvetice. Jaz nisem šel nikdar v bolnico brez pozdrava iz našega vrta. Sestre so vse, kar sem prinesel, razdelile med bolnike in polagale cvetice na hodnike, da so razveseljevale oči obiskovalcev; niti niso z njimi krasile kapele; nobena ni obdržala niti ene cvetice zase.

Pa kako znajo tolažiti bolnike! Kako jim znajo slikati trpljenje v najlepši luči, ki je poprej niso nikdar videli. Brez pretiravanja, brez zahtev, z resnobo, ki odstrani vsako nasprotnost. Tudi brezverni bolnik je prisiljen misliti: te sestre poznajo stvari z drugega sveta bolj ko drugi in zato: poslušaj, premišluj in molči!

Lahko razumem, kako se včasih kdo tistih, ki so ozdraveli, izpreobrne h katoliški veri, ne da bi ga kaka sestra k temu silila. Kako nizka so opravila teh neznih nebeških bitij! Toda sestre se popolnoma oklenejo tiste popolne olike, ki tudi najnižja in najbolj nesnažna dela za ubogo človeštvo izpremene v praznične obrede. Ko je nekoč moja soproga s pomilovanjem rekla nekemu izmed teh angelov: „Uboga sestra, kako grda dela morate opravljati!“ je častita sestra mirno zavrnila: „To delati mi je dovoljeno.“ Besede, ki se mi zde bolj vzvišene kakor najbolj vzvišene besede klasičnih pesnikov...“

IZ PISEM MISIJONARJEV

Tolažba v misijonu

Makas 15. nov. 1930.

„Dolgo že prosijo tukajšnji divjaki Hivari, naj jih pridemo obiskat v njihove naselbine in jih učiti verouka. Letos smo jim izpolnili željo.

Že petnajst tednov hodimo po enkrat na teden h Hivarom dveh bližnjih hivar-skih naselbin in jim prinašamo svetlobo verskih resnic, obenem pa tudi tešila njihovim telesom. Veselimo se večjih uspehov, kakor smo jih pričakovali. Divjaki prihajajo po nas in nas spremljajo po težavnih stezah in nam pomagajo čez nevarno reko *Upano*, ki jo prebredemo deloma na čolnu, deloma na ramenih Hivarov, ki so ponosni na sladko breme.

Za verski pouk smo že vpisali nad 250 učencev obojega spola in vsake starosti: nad 200 v prvi naselbini, 57 v drugi. Gremo navadno ob sobotah zjutraj in ostanemo pri njih čez nedeljo. P. Stahl in Angel Rouby poučujeta moške in ženske, sestra Dominika zbira dečke in deklice, podpisana pa streže bolnikom, ki se predstavijo, k tistim pa, ki ne morejo priti, gre tudi na dom. S pomočjo telesnega negovanja se laže pride do njihovih duš. Uživamo veliko dušno tolažbo, ki nam bogato poplača vsevrstne težave in nas navdušuje še za večje žrtve, ko vidimo, kako se širi kraljestvo našega božjega Učenika. Koliko prijetnih prizorov se nudi našim očem!

Nekega dne pride v hišo Hivarka, ki jo poznamo že dolgo: ima namreč pri nas hčerko, pri salezijancih pa sina. Hčerki je ime Marina in že skozi leto dni vsak dan prihaja h Gospodovi mizi. Na obrazu žene je igral žarek veselja.

— Odkod prideš? jo vprašam.

— Pridem iz naselbine, odgovori in me potegne v kot, razvije ovoj in mi pokaže majhnega otroka. — Glej, rojen je danes zjutraj. Dvojček je. Pri nas je navada, da enega izmed dveh usmrte. Srečala sem jih, ko so tega otroka nesli proti reki, da ga vržejo vanjo. Posrečilo se mi je, iztrgati otroka, in zdaj ga prinesem tebi, kajti usmrtiti, kakor uči katekizem, ni dovoljeno.

Ob tem prizoru in pri besedah uboge Hivarke se mi je zbudilo ginjenje. Spre-

jela sem otroka kot dar, poslan od Marije. Pripravila sem mu prostor med našimi gojenci. Še isti dan je bil krščen. Dali smo mu ime Karl.

O koliko duš bi se dalo rešiti, če bi imeli več sredstev! Revščina v teh krajih je neznosna in tem Hivarom je treba dati mnogo, da jih pridobimo in ohranimo.

S. Marija Troncatti.

Po enem letu misijona

(Iz pisma Hčere Marije Pom. materi Ter. Pentore).

Dovolite, da Vam sporočim, kako sem prebila prvo leto v Javoretè, v najbolj oddaljenem misijonu v Braziliji. Spominjam se, kako ste nas na potovanju v Mancos navduševali, naj bomo prave misijonarke: močne in velikodušne, pripravljene na vse zrve. Imeli ste prav! Koliko bi Vam imela povedati o početku tega misijona! Takoj smo bile izpostavljene velikim preizkušnjam, nele radi pomanjkanja in neudobnosti, ampak tudi radi boleznih neke sestre, ki je bila v skrajni nevarnosti. Zdaj, hvala Bogu, se počuti bolje.

Naše deklice so Indijanke. Treba se nam je zelo truditi, da mi razumemo nje, one pa nas.

Radi vročega podnebja tu ne rabimo postelj, ampak mreže.

Veliko težav imamo z obleko. Indijanci vedo, da morajo prihajati oblečeni, toda največkrat pridejo v kaki cunji, ki si jo izposodijo. Ker jo morajo večkrat takoj vrniti, moramo iskati sredstev, da jih pokrijemo mi, kolikor zmoremo, sicer bi ostali nagi.

Ubogi sinovi so in hčere iz gozdov, ki vedo vse, kar je slabo, ne poznajo pa tega, kar je dobro.

Priporočile smo se za človeka, ki bi žagal drva. Predstavil se je Indijanec brez obleke. Razumel pa je, da mora vsak, ki se predstavi, imeti nekaj na sebi. Ker ni našel drugega, si je poiskal klobuk in ga pokril... Kmalu je začelo deževati. Boječ se za klobuk, ga je odložil in pustil, da je bil rajši moker sam, kakor da bi škodoval klobuku.

Taki prizori se pogosto ponavljajo. Tudi v cerkev prihajajo brez obleke, s sa-

mim klobukom na glavi, misleč, da to zadostuje.

Divji so še, kajti misijon je začel šele pred kratkim in ne poznajo olike in dostojanstva. Upamo, da se bodo tudi tu v kratkem pokazali znaki napredka v veri in omiki.

S. M. Federle.

Nevarnosti v misijonskem delovanju

Misijonar Ricaldone v vikariatu Shiu Chow na Kitajskem, je odšel proti *Lok Chongu* na praznovanje Vseh svetnikov. Moral je skozi okraj roparjev. Hitel je z vso naglico na konju. Kar zagrne za njim strelji. Ena krogla mu je frčala med dežnikom in desno roko in ga lahko ranila. Ko je konj slišal pokanje pušk in ropotanje bobna, ki je klical tovarišč na plen, se je spustil v divji tek. Bila je prava previdnost, kajti le na ta način se je rešil misijonar.

Prišedši v *Lok Chong*, ves izmučen od strahu in napora, si je želel privoščiti nekoliko počitka. A naletel je na novo, nepričakovano presenečenje. Svojo postojanko je videl oblegano od vojakov. Govoril je s častnikom in ga prosil, naj izprazni, a ta se je oprostal in zagotovil, da bodo naslednji dan odšli. In tako so storili.

Izgubljena v gozdu

Potovali smo iz naselbine *Presv. Srca* proti naselbini *Brezmadežne*, okrog osem milj hoda po samih temnih gozdih.

Na točki, kjer se široka steza razcepi na več majhnih stezic, nam reče voditelj:

„Tu je točka, kjer začne žalostna povest sestre Magdalene Tramonti.

Šla je iz naselbine *Presv. Srca* proti naselbini *Brezmadežne*. Spremljalo jo je nekaj mladih indijank. To potovanje je brez spremstva moških skrajno nevarno. Prišedši na ta prostor, je sestra Magdalena rekla Indijankam: — Ve pojdite po širši stezi, jaz bom pa šla po tej — in je krenila po ožji stezi. Bila je prepričana, da bo po tej stezi dospela prva do cilja.

Indijanke so ubogale, čeprav v strahu za dobro sestro. Hitro so gonile konje. Proti v-ečeru so dospele v naselbino. V strahu za sestro, so takoj vprašale:

— Ali je že dolgo, kar se je vrnila sestra Magdalena?

— Sestra Magdalena? so prestrašene

Na praznik Vseh svetnikov je šel misijonar v *Pet Siong*. Okrog treh popoldne ga dohiti kristjan, ves upehan in spoten, in mu prinese neprijetno vest: „Oče, vrni se takoj v *Lok Chong*; vojaki so razbili vrata in vdrli v postojanko, v tvojo sobo in kapelo.“

Misijonarja je objela nevolja in brez obotavljanja se je vrnil v *Lok Hong*. Njegova prva misel je bila kapela. Oddahnil se je, ko jo je našel zaprto in nepoškovano. Vojaki so sicer skušali odpreti, pa se jim ni posrečilo.

Prišedši v prvo nadstropje, je našel vsa vrata razdrta, na stopnicah pa trume vojakov, ki so odnašali razne predmete: metle, vrata, posode, zastore itd. Bila je prava plenitev.

Misijonar je prosil častnika, naj izprazni vsaj njegovo stanovanje, a dobil je odgovor: „Vse Evropejce je treba usmrtiti!“ Med vojaki krohot in psovke.

Drugi dan je poklical častnik misijonarja in ga v navzočnosti vojakov skušal prestrašiti in prisiliti, da ne bi izdal njegovih vojakov. Videč, da se misijonar obotavlja, mu je razjarjen pripeljal dve zaušnici in ga postavil med šest vojakov ter ga tiral iz mesta. Misijonar je razumel, kaj namerava častnik. V ozki ulici se je poslužil ugodne prilike ter se z dvema sunkoma izvil iz rok vojakov ter se rešil.

vprašale sestre. — Ali ni z vami?

— Uboga sestra! vzdihnejo Indijanke; — gotovo se je izgubila...

Hitro pokličem sobrata in nekaj večših Indijancev, sedemo na konje in hajdi po sestro!

Prehodili smo dolgo pot, ne da bi opazili najmanjšo sled, ki bi nam vlila upanje. Ponoči smo nekaj ur prespali pod milim nebom, zjutraj zgodaj pa nadaljevali iskanje. Preiskali smo vse steze, a nič! Torej naprej!

Hiteli smo dalje, dalje. Nikjer nič. Vrnili smo se na stare steze. Tu smo opazili neznatno sled.

— Tu je morala iti, — smo rekli in šli za sledom. Kličemo, streljamo, da dobimo odgovor: popoln mir!

Spet nas je zajela noč in spet smo morali v velikih skrbih čakati jutra. Ko smo se zjutraj nekoliko okrepčali, smo šli dalje. Pot je peljala čez hribe in doline. Klicali smo sestro Magdaleno in molili.

Tudi ta drugi dan je minul brez uspeha, tako skoraj ves tretji dan. Borili smo se z utrujenostjo, polni težkih predstav, ter šli za sledovi konjskih kopit.

Proti večeru smo sredi gostega gozda opazili v parku nekaj majhnih lukenj, ki jih je izkopala sestra. Iskala je vode, da si ohladi pekočo žejo.

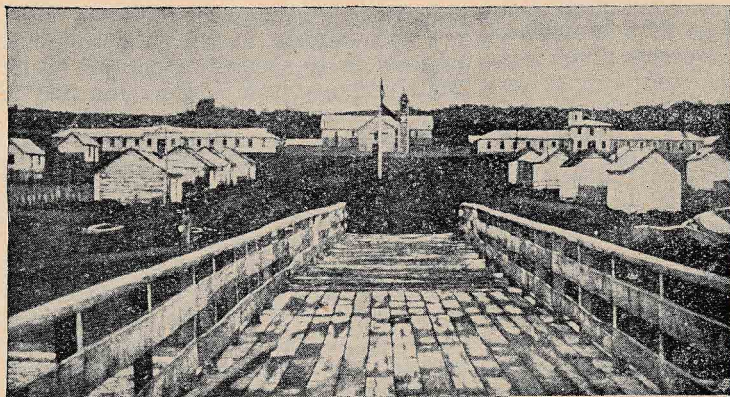
— To je delo uboge sestre; ne more biti daleč; našli jo bomo živo ali mrtvo.

Izstrelili smo nekaj strellov, klicali, toda nobenega odgovora.

— Ko sem zgrešila stezo, nisem vedela, kam bi se obrnila. Približal se je večer, ne da bi vedela, kje sem. Privezala sem konja k drevesu in šla iskat vode, da si ugasim žejo. Zdaj se nisem znala vrniti niti nazaj h konju. Znašla sem se samo sredi gostega, nepoznanega gozda.

— Naj bo! sem si mislila. — Tu bom prebila noč, jutri popravim. Bila sem brez strahu in sem spala vso noč.

Komaj se je zbudilo jutro, sem šla iskat konja, toda zaman... Druga noč je bila

*Salez. misijon
sv. Rafaela
na otoku Dawson
(Južna Amerika).*

Objel nas je mučen strah. — Tu je reka, kdove, če je ni požrla ona?

Nepričakovano se razgrne noč in ni bilo mogoče več iskati. Kako nemirna je bila ta noč!

Ko se povrne dan, začnemo z novim iskanjem. V vlažni zemlji se nam prikazujejo novi majhni izkopki, blizu teh pa sledovi tigra... Morda jo je raztrgala zver.

Tu nam prestriže misli Indijanec. — Oče! zakliče — neko vzdihovanje!...

Poslušamo, izstrelimo nekaj strellov... Vzdihovanje se začuje jasno, razločno...; konj zarezgeta.

— Ostanite tu!

S seboj vzamem sobrata laika in se varno podam na kraj, od koder je prihajalo vzdihovanje...

Najdemo jo slonečo na drevesnem deblu, s prekrizanimi rokami na prsih, s križem in molekom v roki: oči napol zaprte, obličje blede kot smrt.

Pokličem jo napoltiho. Kakor prebujena iz strašnih sanj, se stresne in glasno zavpije: — Pomoč! usmiljenje!... Odpre oči, se nasmehne in zajeclja: Kako, Vi tukaj? Dajte mi konja, hočem domov!...

Ta večer smo ostali v Rio das Gracias. Ko je sestra Magdalena okrepcala in odpočila, je pripovedovala:

bolj mučna od prve: mraz mi je bilo in začelo me je skrbeti.

Iskala sem še en dan, a nič. Tretjo noč sem čula iz daljave tigrovo rjojenje. Splezala sem na drevo in ondi čakala jutra.

Zjutraj sem se opogumila in šla za konjem. Dolgo sem tavalala, medtem pa molila in prosila Marijo in don Boska, naj mi pomagata in rešita smrti. Ni bilo zastoj. Zazdi se, da vidim v daljavi zvestega *Lekrina*. Poklicala sem ga, in res je prišel in me gledal, kakor da hoče reči: — Čakal sem te, veš, kajti tudi jaz sem se zgubil.

Uboga žival! Sedlo je bilo napol razdrto in obrnjeno, uzdo je izgubil, grivo je imel zmršeno. Sledil mi je in oba sva se obrnila proti reki, toda nisva je našla. Takrat sem kopala po pesku, da bi našla vode.

Privezala sem konja k drevesu, mu vzela sedlo, ga dejala pod glavo in legla: čutila sem se utrujeno in brez moči. Misel, da bom tam umrla, od vseh zapuščena, me ni ravno strašila, kajti tolažila me je zavest: Opravljala si pobožnost prvih petkov, zato ne boš umrla brez svetih zakramentov.

Približal se je večer. Na drevje so se spustili krokarnji, pripravljeni, da se vržejo

name takoj, ko me zaloti smrt. Tu so me pretresli čudni občutki: glava ni bila zmožna več resno misliti. Spominjam se le, da sem tisto noč pogostokrat klicala: — Pomoč! usmiljenje!... Slednjič mi je odpovedal tudi glas.

Bila sem prepričana, da sem blizu smrti. Vzela sem v roke molek in križ in se naslonila na deblo, da bi za vedno zaspala. Proti jutru se mi je zdelo, da slišim

streljanje, ki se je čezdalje bolj bližalo. Upanje življenja me je vrnilo glas in spet sem klicala: — Pomoč! usmiljenje!... Slišala sem glasove, ki so prihajali kakor glasovi z drugega sveta: odprla sem oči in zagledala gospoda ravnatelja... Oh, kako sram me je bilo v tem trenutku! Moč se mi je vrnila; sedla sem na konja in se srečno vrnila v misijonsko naselbino.

Sr. C. G.

Ljubiteljice Križa

Družbo „Ljubiteljic križa“ je l. 1669. ustanovil mons. Lambert de Lamotte v Tonkinu.

Leta 1928. je znašalo število redovnic 2156. Bolj občudovanja vredno kot število je čast, ki si jo je omenjena družba zaslužila s čudovitim apostolskim delovanjem in junaštvom. Med preganjanjem krutega Tuduka so pokazale, kako zelo se zavedajo lepega imena. Njihovo delovanje je bilo: dajati zavetje preganjanim, podpirati jih in tolažiti v ječi, nositi jim zadnjo popotnico.

Tudi tu jih je, doletelo preganjanje. Mnogo jih je umrlo mučeniške smrti. Odlok v letu 1860. opisuje „Ljubiteljice križa“ kot *zlobne ženske*, vredne, da se jih kaznuje s prognanstvom in ječo, in so jih skoraj zatrli.

Koliko junaških zgledov bi lahko podali, ki bi v lepem svitu pokazali krepost in junaštvo teh pobožnih redovnic!

V *Dinhthy* (Phanrang) so vrgli šest sester v samostanski vodnjak in jih pokrili z gnojem. Ena izmed njih, ki je bila vrh drugih, je živela še dva dni; žejna in brez zraka je klicala pomoči. Mimo je šel pogan.

„Imam tu tri denarje,“ zaprosi uboga redovnica; „če me rešiš, ti jih dam.“

Pohlep po denarju je zmagal nad sovraštvom: potegnil je sestro iz vodnjaka. Ko pa je prejel denar, jo je vrgel v gramado. Videč, da se sestra vojskuje s plamenom, ji je presekaval glavo s palico.

Neka sestra ni marala bežati in se rešiti v gorovju: ostala je doma in molila rožni venec. Prišli so rablji. Ko so vstopili, je pokleknila, sklonila glavo in bila obglavljena.

V Manglangu so predstojnico in njeno tajnico obesili na drevo, druge sestre pa vrgli v brezno. V *Nuoc - Nhiu* so jih umorili v cerkvi s 50imi drugimi osebami, ki so se tjakaj zatekle. V Gialhou so jih zajeli v begu in jih v podnožju neke gore potolkli s 1700 drugimi osebami.

Druge so zakopali žive v pesek.

Danes so sprejele važen misijon na Kitajskem. Njihovo delovanje blagoslavlja 270 sester, ki so umrle mučeniške smrti.

Angel Rouby s Hivarčkom

ŠEGE, NAVADE, OBIČAJI

Kako Anamci nadevajo otrokom imena

Ko v Anamu otrok doživi en mesec, pripravijo veliko slavnost: takrat določijo otroku ime.

Obredu prisostvuje boginja *Ba — Man*. Njej na čast sežgo starši 15 bluz, 15 hlač in 15 klobukov. Ker se pa obred vrši o večernem mraku, boginja *Ba — Man* pa radi visoke starosti ne vidi več dobro, sežigajo namesto pravih oblek papirnate.

Po dovršeni daritvi izgovori oče ime. Vsak otrok dobi tri imena: *družinsko*, ki odgovarja našim priimkom; *ime sreče*, to je ime kakega kralja ali vojskovodja ali umetnika, želeč podati otroku vzor, ki naj ga posnema; *ime otrokovo*, ki odgovarja našemu krstnemu imenu.

Anamci imajo v svojih običajih dokaj kitajskega, zato radi nadevajo visoka imena. Poiščejo res lepa in pesniška imena.

Ker jim ugaja razlika in ne marajo vedno istih imen, nadevajo včasih tudi brezpomembna imena. V šoli s sto učenci je težko najti dva z istim imenom.

Najdemo tudi imena živali n. pr. „maček, vol, bik“ itd. S tem žele prevariti duhove, ki jih, misleč, da so prave živali, pustje v miru in jih ne mučijo. Oče pa ne kliče otrok po imenu, ampak po vrsti rojstev 2, 3, 4 itd. Številko 1 ohrani za so-progo.

Ta imena pa, ki jih nadevajo s tako slovesnostjo, smejo in jih o gotovih okoliščinah celo morajo spremeniti.

Ker Anamci zelo pazijo na pravila dostojnosti, ki so pri njih v navadi, se ne sme nihče imenovati kakor njihov predstojnik.

Prav radi tega pravila naleti misijonar večkrat na težave. Če hoče dati ime apostola n. pr. Peter, Pavel..., navadno odgovarjajo: „Oh ne, nisem vreden!“

Težavo povzroča tudi jezik. Kakor Kitajci, tako je tudi anamski jezik enozložen, zato so jim naša imena, n. pr. Benedikt, Silvester, Frančišek itd. predolga.

Imena morajo spremeniti, kadar ima isto ime predstojnik, in pa o slovečih okoliščinah, n. pr. ob rojstvu drugega sina, o zaročitvi in podobno.

Recimo, da se otrok imenuje *Va*. Če stopi v službo pri gospodarju *Va*, se bo

moral imenovati *Thi*; če stopi v šolo in se učitelj imenuje *Thi*, se bo učenec prekrstil v *Mu*; če pride v vas nov mandarin *Mu*, tedaj bo mladenič takoj izpremenil ime v *Dhi*; če se potem poroči in se stari oče imenuje *Dhi*, bo moral spremeniti ime v *Mo*...

Misijonar, ki ima v šoli sto otrok in jih kliče po imenu, se mora večkrat smejati. Misijonar n. pr. reče:

— *Poglejmo, če ste razumeli. Naj mi pove učenec „Va.“*

Učenec ne vstane.

Misijonar pravi: — *Kje je „Va“? Ali ga ni?*

— *Kakšen „Va“? vprašajo učenci.*

— *„Va,“ sin Jone, stanujoč... — razlaga misijonar in odkriva vse podrobnosti.*

— *To sem pa jaz — zakliče nekdanji „Va.“ — Od včeraj nisem več „Va,“ ker je prišel v vas mandarin, ki se imenuje „Va.“ Jaz se imenujem zdaj „Tau“...*

Misijonar se mora smejati.

Radi teh vednih izprememb ni lahko voditi zapisnik.

Dom. Casetti,
salez. misijonar.

Dvojčki v Afriki

Rojstvo otrok pozdravljajo v Afriki z veseljem vpitjem in velikimi družinskimi slavnostmi. Tega pa ni, kadar se rode dvojčki. Rojstvo dvojčkov jim je predznak velikih nesreč. V strahu pred nesrečami se posvetujejo starši s čarovnikom. Ta dá navadno vedno isti odgovor: „Dvojčka morata biti usmrčena!...“ Zastonj joka in vzdihuje mati, ko ji iztrgajo otroka iz naročja: čarovnik ne čuti usmiljenja in usmrti dvojčka na najkrutejši način. Usta in nos jima zamaši s travo in blatom in ju vrže v reko krokodilom..., ali pa ju zatre v košaro in pokoplje živa.

Danes so misijonarji že dokaj izboljšali položaj dvojčkov. Ko zvedo o takem rojstvu, pohite v družino, krstijo dvojčka in ju vzamejo v oskrbo.

Začetek leta

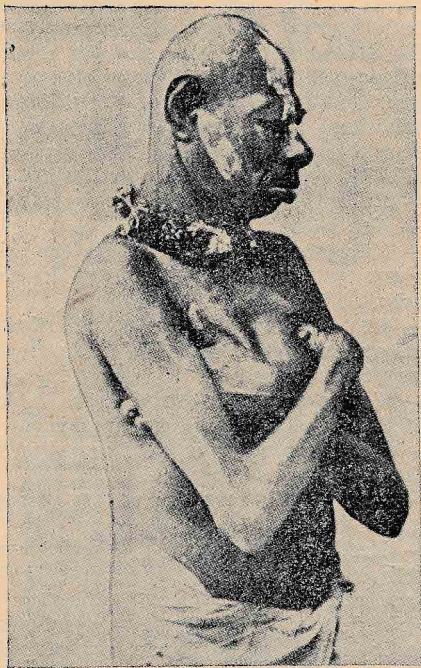
Oče Rizzi opisuje navade, ki jih imajo Swazi v južni Afriki v začetku leta. Po mnenju tega ljudstva imata kralj in kraljica moč nad vremenom. V deževni dobi

pošlje kralj po vsem svojem kraljestvu poslanike, da mu prinese vode iz vseh rek kraljestva. Ko so se vsi vrnili, tedaj se vrši pred ljudstvom umivanje kralja in škropenje živali.

Ta dan so povabljeni vsi načelniki na tako imenovani „kraljevi praznik.“ Kralj vstopi s spremstvom v *sibaio* (zaprt prostor za živali), se dotakne s palico bika, ki ima biti usmrčen. Ta uboga žival mora biti usmrčena s samimi udarci in brcanjem. Lahko si mislite, kako tuli in trpi uboga žival. Ko je žival že skoraj mrtva, jo izroče otrokom, ki še niso izpolnili 14 let. Ti jo zrežejo na kose. Nato se kralj v spremstvu vojakov in med piskanjem vrne v svoje stanovanje.

Drugi dan — prvi dan v letu — predpisuje obrednik velik ples. Vsi se udeležijo v praznični obleki, okrašeni s perjem, z ovratnicami in zapestnicami. Med plesom, ki trpi tri dni, uživajo pečeno meso ubitega bika.

Tretji dan z veliko slovesnostjo požgejo kosti in ostalo meso, ogenj pa mora pogasiti dež...Letos je bilo mesto dežja pekoče solnce.

Indijski fakir

Indijski fakir

Indijski fakir je neke vrste puščavnik. Postati fakir in se potem spet oprostiti, je isto kot izgubiti vse spoštovanje pri svojih sobratih. Vsi se ga izogibljejo.

Pravega fakirja bi ne mogli pronašati v nobeni omikani pokrajini. To je človek, namazan od nog do glave s kravjim blatom, pomešanim s pepelom. Na čelu nosi grozno znamenje boga Siva, na ramenih in okrog ledij nekaj cunj. Dolgi nohti, razmršena brada, nikdar ostriženi in nikdar počesani lasje, nikdar umita glava, polna blata in nesnage.

Tak je pravi fakir, ki živi v indijskih vaseh in ki ga ljudstvo časti kot svetnika. Pod pazduho nosi piščal, s katero spremlja beraško pesem. Na rami mu visi kos tigrove kože, na katero pokleka, kadar moli. Majhna skodelica mu služi za zbiranje darov. Ob strani mu visi majhen rog z opijem, brez katerega se zdi, da ne more živeti. Tak je fakir, kadar hodi od vrat do vrat prosit milodarov.

Pogled fakirjev je divji, globoko prodirajoč, hudoben. Če jim ne daš milodara, odgovore s psovkami ali kletvijo; če jim ga daš, te zahvalijo zelo hladnokrvno.

Najrajši zahajajo na prostore, kjer je dokaj ljudi, zlasti na božje poti, kjer najdejo največ občudovalcev njihovega brezumnega življenja.

Delajo stvari, ki, kakor se zdi, prekašajo človeško moč. Sovražijo evropejce, zlasti misijonarje.

Zakon v Indiji

Zakoni v Indiji se navadno sklepajo po agentih. Imajo namreč zakonske mešetarje, do katerih se obračajo starši, kadar žele poročiti hčer. Mešetar obljubi, da bo preskrbel, kar v kratkem tudi stori. Poročenca prideta zadnja, da izrečeta *Amen*, in gorje, če se zoperstavita.

V Indiji je hčerka v družini nekaj, česar se žele čimprej rešiti. Če se nudi povoljna prilika, starši ne pomišljajo dolgo: takoj obljubijo in zakon je zagotovljen. Tudi katoličanom se jako mudi, prav tako kakor poganom, in čestokrat dajo hčerke brezvernim budistom. Posledica je odpad od katoliške vere in poganska vzgoja otrok.

Misijonarji skušajo popraviti to nepriklono in se sami postavijo za mešetarje, da zabranijo mešane zakone in rešijo katoliške družine.

DROBIŽ

INDIJANSKE VRAŽE. Brez števila jih je. Rekel bi, da si Indijanci vsak dan izmislijo kako novo.

Indijanec se boji številke 3, malo zaupa številki 9, številka 10 mu je oznanjevalka miru, številka 12 naznaniteljica velikega veselja.

Indijanec je vesel, kadar se zjutraj zbudi in se lahko takoj pogleda v ogledalo; vesel je tudi, če takoj zjutraj vidi črno kravo ali podobo črne opice. Zalosten pa je, če je prvi, ki ga sreča, vdova ali berač; še bolj zalosten, če sreča lajajočega psa, ali če se mu pes približa z nemirnimi uhlji, ali če pes leži in mahlja z repom. Pri psu služi Indijancu vsak gibljaj kot znak posebnega dogodka. Če vidi psa, ki se drgne ob hišni zid, pomeni, da ga v kratkem obiščejo roparji; če ga vidi z oglodano kostjo v gobcu, pomeni, da ni daleč kužna bolezen; če ga vidi z napol oglodano kostjo, mu je znamenje sreče; če ima v gobcu kakršnokoli nit, pomeni, da pride v kratkem v ječo. Vse to opazi Indijanec in še več.

Čestokrat se zgodi, da maček spleza na gospodarjevo streho in ondi dremlje. Pri nas ne vidimo v tem nič izrednega, za Indijanca pa je znamenje nesreče in čestokrat, ko koga doleti nesreča, slišiš vzdih: „Danes zjutraj sem videl mačko,“ ali pa vprašanje: „Ali si videl zjutraj mačko?“

Tudi dnevi služijo indijancu za vraže. Četrtek in nedelja sta dneva sreče, sobota je dan nesreč in hudodelstev. Verujejo tudi, da hudodelstva, storjena ob sobotah, ostanejo prikrita, kar daje pogum, da jih v teh dnevih mirno izvršujejo. Na obed vabijo v ponedeljkih, sredah in petkih, nikdar pa v torkih, četrkih in nedeljah.

KADAR UMRJE INDIJANEC... — Ko je Indijanec bližu smrti, si skuša zagotoviti *Mokso* (nebesa), zato pošilja vzdihljaje k Brami, izmed katerih je najkrajši *om*, do čim sorodniki hitro prinašajo darove braminom. Če je umirajoči bogat, bo dar večji. Najbolj zadostilen dar je *krava*. Ta je najboljše zagotovilo, da bo srečno prebredel krvavo reko, ki vodi v *Yamo*.

Ker postelja dviga človeka med nebom in zemljo, kjer je kraljestvo hudih duhov,

zato je smrt na postelji slabo znamenje. Takoj tedaj, ko bolnik izgubi zavest, ga polože na tla ter namažejo s kravjekom.

Ko umrje, potresejo glavo s pepelom in prstjo, v usta mu denejo list *tulasi* in srebrn ali zlat denar. Truplo poškrope z vodo, zajeto iz reke, ga zavijejo v tkanino in sicer v belo, če je mrlič star, v rdečo, če je srednje starosti, v višnjevo, če je mlad.

Vdova (ali vdovec) se priklanja z otroki pred umrlim... nato začno na dano znamenje jokati in vzdihovati.

Priprave za pogreb so zelo zapletene. Važna je zadostilna daritev, ki jo daruje bramin s petimi kroglicami iz čiste moke petim duhovom, ki vladajo hišo, tlak, cesto, krematorij in oder.

Predno polože truplo na oder, ga umijejo do kolena.

Oder je pol metra visoka grmada drv. Na to grmado polože mrliča, ga pokrijejo z drugimi drvni. Grmado zapali eden izmed sorodnikov.

L. Lombardini D. J.

NIMA ZAPOVEDI. — „Načelnik Rutaboba v Rukiri — tako pripoveduje barnabit Soubille — je, hrepeneč po resnici, hodil poslušat govore protestantskega pastora. Črez nekaj dni je govoril z dvema katoliškima katehistoma. Ko se pastor vrne v Rukiro, se mu načelnik ni več pokazal. Pastor ga je ukazal poklicati.

— Zakaj ne prideš več? ga vpraša.

— Ker mi ne dopade.

— Zakaj ne? Zanašal sem se nate in bil sem pripravljen dati vse, za kar si prosil: bicikel, čevlje, obleko.

— Ne iščem tega. Zelim poznati skrivnosti prihodnjega življenja in sredstva, da si zagotovim nebesa.

— Vse to sem ti že povedal, kaj hočeš več? Veruj v Jezusa in boš zveličan.

— Tvoj Bog nima zapovedi: z njim se lahko dela kakor drago.

— Vera je, ki zveliča, zavrne protestant.

— Kralj, ki nima postav, ni kralj. Podložnik, ki ne dela, kar zapoveduje kralj, ni podložnik.

Pridni Rutaboba je danes kristjan in se zelo boji smrtnega greha: le tega se boji.